సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

16, 17 అధ్యాయములు

గత అధ్యాయములో చోల్కరు తన మ్రొక్కునెట్లు చెల్లించెనో బాబా దానినెట్లు ఆమోదించెనో చెప్పితిని. ఆ కథలో ఏ కొంచెమైనను భక్తి ప్రేమలతో నిచ్చినదానిని ఆమోదించెదననియు గర్వముతోను, అహంకారముతోను, ఇచ్చిన దానిని తిరస్కరించెదననియు బాబా నిరూపించెను.

బాబా పూర్ణ సచ్చిదానంద స్వరూపుడగుటచే కేవలం బాహ్య తంతును లక్ష్య పెట్టేవారు కారు. ఎవరైనా భక్తి ప్రేమలతో నేదైనా సమర్పించినచో మిక్కిలి సంతోషముతో, ఆత్రముతో దానిని పుచ్చుకొనెడివారు. నిజముగా సద్గురు సాయి కంటే ఉదారస్వభావులు, దయార్ద్ర హృదయులు లేరు.

కోరికలు నెరవేర్చు చింతామణి, కల్పతరువు వారికి సమానము కావు. మనము కోరినదెల్లనిచ్చు కామధేనువుకూడా బాబా తోసమానము కాదు. ఏలన, యవి మనము కోరునవి మాత్రమే యిచ్చును. కాని సద్గురువు అచింత్యము అనుభవ లభ్యమునైన ఆత్మ సాక్షాత్కారము ప్రసాదించెను.

ఒకనాడొక ధనికుడు సాయిబాబా వద్దకు వచ్చి బ్రహ్మజ్ఞానమును ప్రసాదించుమని బతి మాలెను. ఆ కథ యిచ్చట చెప్పుదురు.

సకలైశ్వర్యముల ననుభవించు ధనికుడొకడుండెను. అతడిండ్లను, ధనమును, పొలమును, తోటలను సంపాదించెను. వానికనేక మంది సేవకులుండెడివారు. బాబా కీర్తి వాని చెవుల పడగానే తన స్నేహితునితో చెప్పెను.

తనకు వేరేమియు వలదనియు, బ్రహ్మ జ్ఞానము పొందినచో తనకు మిక్కిలి సంతసము కలుగునని చెప్పెను. స్నేహితుడిట్లనెను "బ్రహ్మ జ్ఞానమును సంపాదించుట సులభమైన పనికాదు. ముఖ్యముగా నీవంటి పేరాశగల వానికి మిగుల దుర్లభము. ధనము, భార్య బిడ్డలతో తేలి మునుగుచున్న నీవంటి వానికి బ్రహ్మ జ్ఞానము నెవరిచ్చెదరు? నీవొక పైసయిన దానము చేయనివాడవే! నీవు బ్రహ్మజ్ఞానమునకై వేడుకునప్పుడు నీ కోరిక నెరవేర్చు వారెవరు?"

తన స్నేహితుని సలహాను లక్ష్యపెట్టక, రానుపోను టాంగాను బాడుగకు కట్టించుకొని అతడు శిరిడీ వచ్చెను. మసీదుకు పోయి, బాబాను జూచి వారి పాదములపై బడి సాష్టాంగ నమస్కారమును చేసి ఇట్లనెను.

"బాబా ! ఇక్కడకు వచ్చిన వారికి ఆలస్యమును చేయక బ్రహ్మమును జూపెదరని విని నేనింత దూరము నుంచి వచ్చితిని. ప్రయాణముచే నేను మిక్కిలి బడలితిని. మీరు బ్రహ్మజ్ఞానమును ప్రసాదించినచో నేను పడిన శ్రమకు ఫలితము లభించును."

బాబా ఇట్లు బదులు చెప్పెను "నా ప్రియమైన స్నేహితుడా! ఆతురపడవద్దు. త్వరలోనిప్పుడే నీకు బ్రహ్మమును చూపెదను. నా బేరమంతయు నగదే కాని అరవు కాదు. అనేకమంది నా వద్దకు వచ్చి ధనము, ఆరోగ్యము,

పలుకుబడి, గౌరవము, ఉద్యోగము, రోగ నివారణము మొదలగు ప్రాపంచిక విషయములనే యడుగుదురు. నా వద్దకు వచ్చి బ్రహ్మజ్ఞానము నివ్వమని అడుగువారు చాలా తక్కువ. ప్రపంచ విషయములు కావలెనని అడుగువారికి లోటు లేనే లేదు. పరమార్థికమై యోచించు వారు మిక్కలి అరుదు. కావున నీవంటి వారు వచ్చి బ్రహ్మజ్ఞానము కావలెనని అడుగు సమయము శుభమైనది. శ్రేయోదాయకమైనది. కనుక సంతసముతో నీకు బ్రహ్మమును దానికి సంబంధించిన వాని నన్నింటిని జూపెదను"

ఇట్లని బాబా వానికి బ్రహ్మమును జూపుట మొదలిడెను. వానినిక్కడ కూర్చుండుమని ఏదో సంభాషణలోనికి దించెను. అప్పటికతడు తన ప్రశ్న తానే మరచునట్లు చేసెను.

ఒక బాలుని పిలిచి నందు మార్వాడి వద్దకు బోయి 5 రూ. బదులు తెమ్మనెను. కుర్రవాడు పోయి వెంటనే తిరిగి వచ్చి నందు ఇంటివద్ద లేడనియు వాని యింటి వాకిలికి తాళము వేసియున్నదనియు చెప్పెను. కిరాణ దుకాణదారు బాలా వద్దకు పోయి అప్పు తెమ్మని బాబా యనెను. ఈసారి కూడా కుర్రవాడు వట్టి చేతులతో తిరిగి వచ్చెను. ఇంతకిద్దరు ముగ్గురి వద్ద పోగా ఫలితము లేకపోయెను.

సాయిబాబా సాక్షాత్ పరబ్రహ్మావతారమేయని మనకు తెలియును. అయినచో 5రూ.లు అప్పు చేయవలసిన అవసరమేమి? వారికి అంత చిన్న మొత్తముతో నేమిపనియని ఎవరైన అడుగవచ్చును. వారికి ఆ డబ్బు అవసరమే లేదు.

నందు మరియు బాబా ఇంటివద్దలేరని వారికి తెలిసియే యుండును. ఇదియంతయు బ్రహ్మజ్ఞానము కొరివచ్చినవాని కొరకై జరిపియుందురు. ఆ పెద్దమనిషి వద్ద నోటుల కట్ట యుండెను. అతనికి నిజముగా బాబా వద్ద నుంచి బ్రహ్మజ్ఞానము కావలసియున్నచో, బాబా అంత ప్రయాసపడుచున్నప్పుడతడూరకనే కూర్చుండడు.

బాబా ఆ పైకమును తిరిగి యిచ్చివేయునని కూడా వానికి తెలియును. అంత చిన్న మొత్తమయినప్పటికి వాడు తెగించి యివ్వలేకపోయెను. అట్టి వానికి బ్రహ్మజ్ఞానము కావలెనట! నిజముగా బాబా యందు భక్తి ప్రేమలు కలవాడైనను వెంటనే 5 రూపాయలు తీసి యిచ్చియుండెను కాని ప్రేక్షకునివలె ఊరకే చూచియుండడు.

ఈ పెద్దమనిషి వైఖరి శుద్ధ విరుద్ధముగా నుండెను. వాడు డబ్బు యివ్వలేదు సరికదా బాబాను త్వరగా బ్రహ్మ జ్ఞానమి ివ్వమని చీకాకు పరుచుచుండెను.

అప్పుడు బాబా యిట్లనెను " ఓ స్నేహితుడా! నేను నడుపుచున్నదాని నంతటిని గ్రహించలేకుంటివా యేమి? ఇచ్చట కూర్చుండి నీవు బ్రహ్మమును జూచుటకై యిదంతయు జరుపుచున్నాను. సూక్ష్మముగా విషయమిది. బ్రహ్మమును జూచుటకు 5 వస్తువులు సమర్పించవలెను. అవి యేమన:- పంచ ప్రాణములు, పంచేంద్రియములు, మనస్సు, బుద్ధి, అహంకారము. బ్రహ్మజ్ఞానము లేదా ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకు పోవు దారి చాలా కఠినమయినది. అది కత్తివాదర వలె మిక్కిలి పదునైనది"

అట్లనుచు బాబా యీ విషయమునకు సంబంధించిన సంగతులన్నియు జెప్పెను. వానిని క్లుప్తముగా ఈ దిగున

పొందుపరచితిని.

ముముక్షత లేదా స్వేచ్ఛనందుటకు తీవ్రమయిన కోరిక

ఎవడయితే తాను బద్దుడని గ్రహించి బంధనముల నుండి విడివడుటకు కృత నిశ్చయిడై శ్రమపడి ఇతర సుఖములను లక్ష్యపెట్టక దానిని పొందుటకై ప్రయత్నించునో వాడు ఆధ్యాత్మిక జీవితమున కర్హుడు.

విరక్తి లేదా ఇహపర సౌఖ్యములందు విసుగుచెందుట

ఇహ పర లోకములందు గల గౌరవములకు, విషయములకు విసుగుజెందినగాని పారమార్థిక రంగములో ప్రవే ‘శించుటకు అర్హత లేదు.

అంతర్ముఖత (లోనకు జూచుట)

మన ఇంద్రియములు బాహ్యమును జూచుటకే భగవంతుడు సృజించియున్నాడు. కనుక మనుష్యుడెప్పుడును బయటనున్నవానిని చూచును. కాని, ఆత్మ సాక్షాత్కారము లేదా మోక్షమును కోరువాడు దృష్టిని లోపలకు పోనిచ్చి లోనున్న ఆత్మనేక ధ్యానముతో జూడవలయును.

పాప విమోచన పొందుట

మనుష్యుడు దుర్మార్గ మార్గము నుండి బుద్ధిని మరలించునప్పుడు, తప్పులు చేయుట మానునప్పుడు, మనస్సును చలింపకుండ నిలబెట్టలేనప్పుడు జ్ఞానము ద్వారా కూడా ఆత్మ సాక్షాత్కారమును పొందలేడు.

సరియయిన నడవడి

ఎల్లప్పుడు సత్యమును పలుకుచు, తపస్సు చేయుచు, లోన జూచుచు బ్రహ్మ చారిగా నుండిన గాని ఆత్మ సాక్షాత్కారము లభించదు.

ప్రియమైనవాని కంటె శ్రేయస్కరమైన వానిని కోరుట

లోకములో రెండు తీరుల వస్తువులున్నవి. ఒకటి మంచిది; రెండవది సంతోషకరమైనది. మొదటిది వేదాంత వి షయములకు సంబంధించినది. ఈ రెండును మానవుని చేరును. వీనిలో నొకదానిని అతడెంచుకొనవలెను. తెలివి గలవాడు, మొదటిది అనగా శుభమైన దానిని కోరును. బుద్ధి తక్కువవాడు రెండవదానిని కోరును.

మనస్సును, ఇంద్రియములను స్వాధీనమందుంచుకొనుట

శరీరము రథము; ఆత్మ దాని యజమాని; బుద్ధి ఆ రథమును నడుపు సారధి; మనస్సు కళ్ళెము; ఇంద్రియములు

గుఱ్ఱములు; ఇంద్రియ విషయములు వాని మార్గములు. ఎవరికి గ్రహించు శక్తి లేదో, ఎవరి మనస్సు చంచలమయినదో, ఎవరి యింద్రియములు అస్వాధీనములో (బండి తోలువాని దుర్మార్గపు గుఱ్ఱములవలె) వాడు గమ్యస్థానమును చేరడు. చావు పుట్టుకల చక్రములో పడిపోవును. ఎవరికి గ్రహించు శక్తి కలదో, ఎవరి మనస్సు స్వాధీనమందున్నదో, ఎవరి యింద్రియములు స్వాధీనమందుండునో (బండి నడుపు వాని మంచిగుఱ్ఱము వలె) వాడు మనస్సును పగ్గముతో లాగి పట్టుకొనగలడో వాడు తన గమ్యస్థానమును చేరగలడు; విష్ణు పథమును చె రగలడు.

మనస్సును పావనము చేయుట

మానవుడు ప్రపంచములో తన విధులను తృప్తిగా, ఫలాపేక్ష లేకుండా నిర్వర్తించని యెడల నతని మనస్సు పావనము కాదు. మనస్సు పావనము కానిదే యతడు యాత్మసాక్షాత్కారము పొందలేడు. పావనమైన మనస్సులోనె వివేకము (అనగా సత్యమైనదానిని యసత్యమైన దానిని కనుగొనుట) వైరాగ్యము (అసత్యమైన దాని యందభిమానము లేకుండుట) మొలకలే క్రమముగా ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకు దారి తీయును. అహంకారము రాలిపోనిదే, లోభము నశించనిదే, మనస్సు కోరికలను విడచిపెట్టనిదే, ఆత్మ సాక్షాత్కారమున కవకాశములేదు. నేను శరీరమును అనుకొనుట గొప్ప భ్రమ. ఈ అభిప్రాయ మందభిమాన ముండుటయే బంధనమునకు కారణము. నీ వాత్మ సాక్షాత్కారము కాంక్షించినచో నీ అభిమానమును విడువలెను.

. గురువు యొక్క యావశ్యకత

ఆత్మ జ్ఞానము మిక్కిలి సూక్ష్మము, గూఢమునైనది. ఎవ్వరైనను తమ స్వశక్తిచే దానిని పొందుటకాశించలేరు. కనుక ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందిన యింకొకరి (గురువు) సహాయము మిక్కిలి అవసరము. గొప్ప కృషి చేసి, శ్రమించి ఇతరులివ్వలేని దాని నతి సులభముగా గురువు నుండి పొందవచ్చును. వారా మార్గమందు నడచి యున్నవారు కావున శిష్యుని సులభముగా ఆధ్యాత్మిక ప్రగతిలో క్రమముగా ఒక మెట్టు మీద నుంచి యింకొక మెట్టునకు తీసికొని పోగలరు.

భగవంతుని కటాక్షము

ఇది యన్నిటికంటె మిక్కిలి యవసరమైనది. భగవంతుడు తన కృపకు పాత్రులైనవారికి వివేకము వైరాగ్యమును కలుగజేసి సురక్షితముగా భవసాగరమును తరింపజేయగలడు. వేదము లభ్యసించుటవలన, గాని మేధాశక్తి వల్లగాని, పుస్తక జ్ఞానము వల్లగాని యాత్మానుభూతి పొందలేరు. ఆత్మ యెవరిని వరించునో వారే దానిని పొందగలరు. అట్టివారికే ఆత్మ తన స్వరూపమును తెలియజేయునని కఠోపనిషత్తు చెప్పుచున్నది.

ఈ ఉపన్యాసము ముగిసిన పిమ్మట బాబా యా పెద్దమనుష్యుని వైపు తిరిగి "అయ్యా నీ జేబులో బ్రహ్మము యాబదింతలు 5 రూ.ల నోట్ల రూపముతో నున్నది. దయచేసి దానిని బయటకు దీయుము" అనెను. ఆ పెద్దమనుష్యుడు తన జేబు నుంచి నోటు కట్టను బయటకు దీసెను.

లెక్క పెట్టగా సరిగా 25 పది రూపాయల నోట్లుండెను. అందరు మిక్కిలి యాశ్చర్యపడిరి. బాబా సర్వజ్ఞత్వమును జూచి వాని మనస్సు కరిగెను. బాబా పాదములపై బడి వారి ఆశీర్వాదమునకై వేడెను.

అప్పుడు బాబా యిట్లనెను "నీ బ్రహ్మము నోటుల కట్టలను చుట్టిపెట్టుము. నీ పేరాశను, లోభమును పూర్తిగా వదలనంతవరకు నీవు నిజమైన బ్రహ్మమును చూడలేవు. ఎవరి మనస్సు ధనమందు, సంతానమందు, ఐశ్వర్యమందు లగ్నమై యున్నదో, వాడా అభిమానమును పోగొట్టుకొననంతవరకు బ్రహ్మము నెట్లు పొందగలడు?

అభిమానమనే భ్రమ, ధనమందు తృష్ణ, దుఃఖము సుడిగుండము వంటిది. అది యసూయ, యహంభావమను మొసళ్ళతో నిండియున్నది. ఎవడు కోరికలు లేనివాడో వాడు మాత్రమే ఈ సుడిగుండమును దాటగలడు. పేరాశ, బ్రహ్మజ్ఞానము ఉత్తర, దక్షిణ ధృవముల వంటివి. అవి శాశ్వతముగా ఒకటినొకటి బద్ధవైరము గలవి.

ఎక్కడ పేరాశ గలదో అక్కడ బ్రహ్మము గూర్చి ఆలోచించుటకు గాని ధ్యానమునకు గాని తావు లేదు. అట్లయినచో పే ఎరాస గలవాడు విరక్తిని, మోక్షమును ఎట్లు సంపాదించగలడు? లోభికి శాంతిగాని సంతుష్టిగాని, దృఢనిశ్చయముగాని యుండవు.

మనస్సునందే మాత్రము పేరాశయున్నను సాధనములన్నియు (ఆధ్యాత్మిక ప్రయత్నములు) నిష్ప్రయోజనములు.

ఎవడయితే ఫలాపేక్ష రహితుడు కాడో, ఎవడు ఫలాపేక్ష కాంక్షను విడువడో, ఎవనికి వానియందు విరక్తి లేదో అట్టివాడు గొప్ప చదువరి యైనప్పటికి వాని జ్ఞానమెందుకు పనికిరానిది. ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందుటకిది వానికి సహాయపడదు.

ఎవరహంకార పూరితులో, ఎవరింద్రియ విషయముల గూర్చి ఎల్లప్పుడు చింతించెదరో, వారికి గురుబోధలు నిష్ప్రయోజనములు. మనస్సును పవిత్రమొనర్చుట తప్పనిసరి అవసరము. అది లేనిచో మన ఆధ్యాత్మిక ప్రయత్నములన్నియు ఆడంబరము డాంబికము కొరకు చేసినట్లగును.

కావున దేనిని జీర్ణించుకొనగలడో, దేనిని శరీరమునకు పట్టించుకొనగలడో దానినే వాడు తీసికొనవలెను. నా ఖజానా నిండుగా యున్నది. ఎవరికేది కావలిసిన దానిని వారికివ్వగలను. కాని వానికి పుచ్చుకొను యోగ్యత గలదా లేదా? అని నేను మొదట పరీక్షించవలెను. నేను చెప్పిన దానిని జాగ్రత్తగా విన్నచో నీవు తప్పక మేలు పొందెదవు.ఈ మ సీదులో కూర్చొని నేనెప్పుడూ అసత్యము పలుకను".

ఒక అతిధి ఇంటికి పిలిచినప్పుడు, ఇంటిలోని వారు, అక్కడున్నవారు, స్నేహితులు, బంధువులు గూడా అతిధితో పాటు విందులో పాల్గొందురు. కావున నప్పుడు మసీదులో నున్న వారందరు బాబా ఆ పెద్దమనుష్యునకు చేసిన యీ ఆధ్యాత్మిక విందులో పాల్గొనిరి.

బాబా ఆశీర్వాదములను పొందిన పిమ్మట అచ్చటనున్న వారందరును, పెద్దమనిషితోసహా, మిక్కిలి సంతోషముతో

సంతుష్టి చెందినవారై వెళ్ళి పోయిరి.

బాబా వారి వైశిష్ట్యము

అనేకమంది సన్యాసులు ఇండ్లు విడిచి యడవులలోని గుహలలోను, ఆశ్రమములలోను, నొంటరిగా నుండి జన్మ రాహిత్యముగాని, మోక్షముగాని సంపాదించుటకు ప్రయత్నించెదరు. వారితరుల గూర్చి ఆలోచించక ఆత్మానుసంధానమందే మునిగియుందురు.

సాయిబాబా అట్టివారు కాదు. బాబాకు ఇల్లుగాని, భార్యగాని, సంతానము గాని, బంధువులు గాని లేరు. అయినప్పటికి సమాజములో యుండెడి వారు. బాబా నాలుగయిదిండ్లనుండి భిక్షచేసి, ఎల్లప్పుడు వేపచెట్టు క్రిందనె కూర్చొనెడువారు.

లౌకిక విషములందునిమగ్నులై ఈ ప్రపంచములో నెట్లు ప్రవర్తించవలయునో జనులకు బోధించెడువారు. ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందిన పిమ్మట గూడా ప్రజల క్షేమమునకై పాటుపడు సాధువులు, యోగులు మిక్కిలి అరుదు. సాయిబాబా ప్రజలకై పాటుబడు వారిలో ప్రధమగణ్యుడు.

కనుక హేమాండ్ పంతు ఇట్లు చెప్పెను "ఏ దేశమునందు ఈ అపూర్వమైన విలువగల పవిత్రరత్నము పుట్టినదో ఆ దేశము ధన్యము. ఏ కుటుంబములో వీరు పుట్టిరో అదియు ధన్యము. ఏ తల్లితండ్రులకు వీరు పుట్టిరో వారును ధన్యులు"

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

16,17 అధ్యాయములు సంపూర్ణము

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

18, 19 అధ్యాయములు

గత రెండు అధ్యాయములలో బ్రహ్మజ్ఞానము అభిలషించు ఒక ధనికుని బాబా యెట్లు ఆదరించెనో హేమాండ్ పంత్ వర్ణించెను. ఈ వచ్చే రెండు అధ్యాయములలో హేమాండ్ పంత్ ను బాబా ఎట్లు ఆమోదించి ఆశీర్వదించెనో, బాబా మంచి ఆలోచనలు ప్రేరేపించి, గూర్చి, కష్టమునకు కూలి మొదలగు వాని గూర్చి, బాబా వారి ప్రబోధలెట్టివో వర్ణింతుము.

ప్రస్తావము

సద్గురువు మొట్టమొదట తన శిష్యుల యోగ్యతలను కనిపెట్టి వారి మనస్సు కలత చెందకుండ తగిన బోధ చేసి, తుదకు వారి లక్ష్యమైన ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకు దారి చూపిన విషయమందరికి తెలిసినదే. ఈ విషయములో సద్గురువు బోధించినదని నితరులకు వెల్లడి చేయరాదని కొందరనెదరు.

అట్లు గురువు బోధించిన దానిని వెల్లడి చేసినచో ఆ బోధలు నిష్ప్రయోజనములగునవని వారి ఆలోచన. ఇది సరియైనది కాదు. సద్గురువు వర్షకాలపు మేఘమువంటివారు. వారు తమ అమృతతుల్యములైన బోధలు పుష్కలముగా విశాల ప్రదేశములందు కురిసెదరు. వానిని మన మనుభవించి హృదయమునకు తృప్తికరముగా జీర్ణించుకొని పిమ్మట నిస్సంకోచముగా ఇతరుల మేలు కొరకు వెల్లడి చేయవలెను.

ఇది వారు మన జాగ్రదవస్థలోనేగాక స్వప్నావస్థలో కూడా తెలియజేయు విషయములకు వర్తించును. తన స్వప్న మందు గనిన 'రామరక్ష స్తోత్రము బుధకౌశిక ఋషి ప్రచురించి ఉదాహరణము నిచ్చుట దెలిపెదము.

ప్రేమ గల తల్లి, గుణమిచ్చు ఏదైన ఔషధములను బిడ్డ మేలు కొరకే బలవంతముగా గొంతులోనికి త్రోయునట్లు, అధ్యాత్మిక విషయములను బాబా తన భక్తులకు బోధించువాడు. వారి మార్గము రహస్యమైనది కాదు. అది బహిరంగమైనది.

వారి బోధల అనుసరించి భక్తుల ధ్యేయము నెరవేరెడిది. సాయిబాబా వంటి సద్గురువులు మన జ్ఞాన నేత్రములను తెరపించి ఆత్మ యొక్క దైవీ సౌందర్యములను జూపి మన కాంక్షలను నెరవేర్చెదరు. ఇది జరిగిన పిమ్మట మన ఇంద్రియ విషయవాంఛలు నిష్క్రమించి, వివేక వైరాగ్యములను జంట ఫలములు చేతికి వచ్చును.

నిద్రలో కూడా ఆత్మజ్ఞానము మొలకెత్తును. సద్గురువు సహవాసము చేసి, వారిని సేవించి వారి ప్రేమను పొందినచో నిదంతయు మనకు లభించును. భక్తుల కోరికలు నెరవేర్చు భగవంతుడు మనకు తోడ్పడి, మన కష్టములను బాధలను తొలగించి, మనల సంతోషపెట్టును. ఈ అభివృద్ధి పూర్తిగా సద్గురుని సహాయము వలననే జరుగును. సద్గురువు భగవంతునివలె కొలువవలెను. కాబట్టి మనము సద్గురువును వెదకవలెను. భగవంతుని వలె కొలువవలెను.

కాబట్టి మనము సద్గురువును వెదకవలెను. వారి కథలు వినవలెను. వారి పాదములకు సాష్టాంగ నమస్కారము చెసి వారి సేవ చేయవలెను. ఇక ఈ అధ్యాయములోని ముఖ్య కథ ప్రారంభించెదను.

హరి వినాయకే సాఠే

సాఠేయనువాడు ఒకప్పుడు మిక్కిలి పలుకుబడి కలిగియుండెను. కాలాంతరమున వ్యాపారములో చాలా నష్టము పొందెను. ఇంక మరికొన్ని విషయములతనిని చికాకు పరచెను. అందుచే నతడు విచారగ్రస్థుడయ్యెను. విరక్తి చెందెను.మనస్సు చెడి చంచలమగుటచే ఇల్లు విడిచి చాలా దూరము పోవలెననుకొనెను.

మానవుడు సాధారణముగా భగవంతుని గూర్చి చింతించుచుండుగాని కష్టములు, నష్టములు దుఃఖములు చుట్టుకొనినప్పుడు భగవంతుని ధ్యానము చేసి విముక్తి పొందుటకు ప్రార్థించెను. వాని పాప కర్మలు ముగియు వేళకు భగవంతుడు వానికొక యోగీశ్వరునితో కలుసుకొనుట సంభవింపజేయును. వారు తగిన సలహానిచ్చి వాని క్షేమమును జూచెదరు.

సాఠే గారికి కూడా అట్టి అనుభవము కలిగెను. అతని స్నేహితులు శిరిడీకి వెళ్ళమని సలహానిచ్చిరి. అచ్చట సాయిబాబాను దర్శించి అనేకమంది శాంతి పొందుచుండిరి. వారి కోరికలు కూడా నెరవేరుచుండెను. సాఠే గారికి ఇది నచ్చెను.

వెంటనే 1917వ సంవత్సరములో శిరిడీకి వచ్చెను. అచ్చట శాశ్వత బ్రహ్మవలె స్వయం ప్రకాశుడై , నిర్మలుడు, శుద్ధ స్వరూపుడనగు సాయిబాబాను చూచినవెంటనే అతనికి మనశ్చాంచల్యము తగ్గిపోయి శాంతి కలిగెను.

వాని పూర్వజన్మ పుణ్యమువలన బాబా యొక్క పవిత్రమైన పాదసేవ లభించెను. అతడు గొప్ప మనోబలము గలవాడగుటచే వెంటనే గురుచరిత్ర పారాయణము మొదలుపెట్టెను. 7 రోజులలో చరిత్ర చదువుట పూర్తికాగానే బాబా ఆ నాడు రాత్రి అతనికొక దృష్టాంతమును చూపెను. అది యిట్లుండెను.

బాబా గురుచరిత్రము చేతిలో బట్టుకొని దానిలోని విషయములను ఎదుట కూర్చున్న సాఠే కు బోధించుచున్నట్లు, అతడు దానిని శ్రద్ధగా వినుచున్నట్లు జూచెను. అజ్ఞానమనే నిద్రలో గుఱ్ఱుపెట్టి నిద్రపోవుతున్నటువంటి వారిని లేపి, గురు చరితామృతమును రుచి చూపుట బాబా యొక్క దయార్ద్ర హృదయమే కదా అనుకొనెను.

ఆ మరుసటి దినమా దృశ్యమును కాకాసాహెబు దీక్షితుకు తెలియజేసి దాని భావమేమయి యుండునో సాయిబాబా నడిగి తెలిసికొనమనెను. ఒక సప్తాహము చాలునో లేక యింకొక సప్తాహము చేయవలెనో కనుగొనమనెను.

సమయము దొరికినప్పుడు కాకాసాహెబు బాబాను ఇట్లడిగెను " ఓ దేవా! యీ దృశ్యము వలన సాఠే కు ఏమని చెప్పనిశ్చయించితివి? అతడూరకొనవలెనా లేక యింకొక సప్తాహము చేయవలెనా? అతడు అమాయక భక్తుడు. అతని కోరిక నెరవేరవలెను. అతనికి దృష్టాంతమును బోధించవలెను. వాని నాశీర్వదింపు" డన బాబా "అతడు

గురుచరిత్ర నింకొక సప్తాహము పారాయణ చేయవలెను. ఆ గ్రంథమునే జాగ్రత్తగా పఠించినచో, నాతడు పావనుడగును; మేలు పొందగలడు. భగవంతుడు ప్రీతి చెంది వానిని ప్రపంచ బంధములనుండి తప్పించును" అనెను.

ఆ సమయమున హేమాండ్ పంత్ అచ్చట నుండి, బాబా కాళ్ళనొత్తుచుండెను, బాబా పలుకులు విని యతడు తన మనస్సులో నిట్లనుకొనెను. "సాఠే యొక్క వారమే పారాయణ చేసి ఫలితము పొందెనా! నేను నలుబది సంవత్సరముల నుంచి పారాయణ చేయుచున్నాను గాని నాకు ఫలితము లేదా! అతడిక్కడ 7 దినములు మాత్రమే నివసించెను.

నేనో.... 7 సంవత్సరముల నుండి యున్నాను. నా ప్రయత్నములు నిష్ఫలమా యేమి? చాతక పక్షి మేఘము నుంచి పడు నీటి బిందువునకై కనిపెట్టుకుని యున్నట్లు నేను కూడా బాబా తమ దయామృతమును నాపై వర్షించెదరని వారి బోధనలచే నన్ను ఆశీర్వదించెదరని కనిపెట్టుకొని యున్నాను."

ఈ ఆలోచన వాని మనస్సులో మొదలైన వెంటనే బాబా దానిని గ్రహించెడివారు. అంతియేగాదు, చెడ్డ ఆలోచనలను అణుచుచు, మంచి యాలోచనలను ప్రోత్సహించువారు. హేమాండ్ పంత్ మనస్సును గనిపెట్టి బాబా వారిని వెంటనే లేపి, శ్యామా వద్దకుపోయి అతని వద్ద 15రూపాయలు దక్షిణ తీసుకొని, అతనితో కొంతసేపు మాట్లాడిన పిమ్మట రమ్మనెను. మనస్సును కారణ్యమయమయ్యెను. కాన వారిట్లాజ్ఞాపించిరి. బాబా యాజ్ఞను జవదాటగల వారెవరు?

హేమాండ్ పంత్ వెంటనే మసీదు విడచి శ్యామా గృహమునకు వచ్చెను. అప్పుడే అతడు స్నానము చేసి ధోవతి కట్టుకొనుచుండెను.

అతడు బయటకు వచ్చి హేమాండ్ పంత్ నిట్లడిగెను. "మధ్యాహ్న హారతి సమయమందు మీరిక్కడ యేల యున్నారు? మీరు మసీదు నుండి వచ్చుచున్నట్లు లేదే! మీరెలా చీకాకుతో చంచలముగా ఉన్నారు? మీ రొంటరిగా వచ్చినారెల? కొంతసేపు కూర్చొని విశ్రాంతి చెందుము. నా పూజను ముగించి వచ్చెదను. ఈ లోగా తాంబూలము వేసికొనుడు. పిమ్మట సంతోషముగా కొంతసేపు మాట్లెడదము. "ఇట్లనుచు నతడు లోపలికి పోయెను.

హేమాండ్ పంత్ ముందర వసారాలో గూర్చొనెను. కిటికీలో 'నాథభాగవత' మను ప్రసిద్ధ మరాఠి గ్రంథముండెను. ఇది భారతదేశములోని యేకాదశ స్కంధమునకు ఏకనాథుడు వ్రాసిన వ్యాఖ్యానము. సాయిబాబా సిఫారసు చేయుటచే బాపు సాహెబు దీక్షితు ప్రతిదినము శిరిడీ లో భగవద్గీత, దాని మరాఠి వ్యాఖ్యానము 'భావార్ధదీపిక' లేదా జ్ఞానేశ్వరి (శ్రీ కృష్ణునకు అర్జునకు జరిగిన సంబాషణ) నాధభాగవతము, (శ్రీ కృష్ణునకు అతని సేవకుడగు ఉద్ధవునకు జరిగిన సంబాషణ) బావార్ధస రామాయణమును, నిత్యము చదువు చుండెడివాడు.

భక్తులు వచ్చి బాబాను ప్రశ్నలు వేయునప్పుడు బాబా కొంతవరకు జవాబిచ్చి, అటుపైన వారిని ఆ గ్రంథముల

పురాణ కాలక్షేపము వినుమనుచుండెను. ఈ గ్రంధములే భాగవత ధర్మములోని ముఖ్య గ్రంధములు...

భక్తులు పోయి వినునప్పుడు వారి ప్రశ్నలకు సంతృప్తి కర సమాధానములు లభించుచుండెను. హేమాండ్ పంత్ కూడా నిత్యము నాధ భాగవతమును పారాయణము చేయువాడు.

ఆ దినము నిత్యము చదువు భాగము పూర్తి చేయకబోయే కొందరు భక్తులతో కలిసి మసీదుకు పొయెను. శ్యామా ఇంటి కిటికీలోనున్న నాధ భాగవతము తీయగా తానానాడు పూర్తి చేయని భాగము తెరచుకొనెను. తన నిత్య పారాయణపు పూర్తిచేయుటకే కాబోలు బాబా యచ్చటకు పంపెనని యనుకొనెను. కావున దానిని పూర్తి చేసెను. పిమ్మట శ్యామా తన పూజను ముగించి బయటకు వచ్చెను. వారిరువురికి ఈ దిగువ సంభాషణ జరిగెను.

హేమాండ్ పంత్ : నేను బాబా వద్ద నుండి యొక వార్త తీసికొని వచ్చినాను. నీ వద్ద నుండి 15రూ.లు దక్షిణ తీసికొని రమ్మని వారు నన్నాజ్ఞాపించియున్నారు. కొంతసేపు నీతో కూర్చుని మాట్లాడిన పిమ్మట మసీదుకు రమ్మని యున్నారు.

శ్యామా : (ఆశ్చర్యముతో) నావద్ద డబ్బులేదు. నా 15 సాష్టాంగ నమస్కారములు డబ్బునకు బదులుగా తీసికొని బాబా వద్దకు వెళ్ళుము.

హేమాండ్ పంత్ : సరే, నీ నమస్కారములామోదింపబడెను. మనము కూర్చుని కొంతసేపు మాట్లాడుకొనెదము. మన పాపములను నశింపజేయునట్టి బాబా లీలలును, కథలను చెప్పుము.

శ్యామా : అయితే కొంతసేపు కూర్చొనుము. ఈ భగవంతుని (బాబా) లీలలు మిక్కిలి యాశ్చర్యకరమైనవని నీకిదివరకె తెలియును. నేను పల్లెటూరివాడను. నీవా చదువుకున్న పట్టణవాసివి.

నీవిక్కడకు వచ్చిన తరువాత కొన్ని లీలలను చూచియే యుందువు. వానిని నీ ముందు నేనెట్లు వర్ణించగలను? సరే యీ తమలపాకులు, వక్క, సున్నము తీసికొని తాంబూలము వేసికొనుము. నేను లోపలకు బోయి దుస్తులు ధరించి వచ్చెదను.

కొద్దినిమిషములలో శ్యామా బయటకి వచ్చి హేమాండ్ పంత్ తో మాట్లాడుచు కూర్చొనెను. అతడిట్లనియే. " ఈ భగవంతుని (బాబా) లీల కనుగొన శక్యము కానిది. వారి లీలల కంతులేదు. వానినెవరు గమనించగలరు? వారి లీలలతో వినోదించు నట్లగుపడినను వారు నంటినట్లు కాన్పించరు. మా వంటి జానపదుల కేమి తెలియును? బాబా యే యీ కథలనెందుకు చెప్పరాదు? మీ వంటి పండితులను నావంటి మూర్ఖునివద్దకేల పంపుచున్నారు? వారి మార్గములు ఊహింపరానివి. అవి మానవుల చేష్టలు కావని చెప్పగలను."

ఈ యుపోద్ఘాతముతో శ్యామా యిట్లనెను. 'నాకొక ధ జ్ఞాపకమునకు వచ్చుచున్నది. అది నీకు చెప్పెదను. నాకది స్వయముగా తెలియును. భక్తుడెంత మనోనిశ్చయముతో పట్టుదలతో బాబా భక్తులను కఠిన పరీక్ష చేసిన పిమ్మట వారికి ఉపదేశమునిచ్చును'. (ఇచ్చట ఉపదేశమనగా నిర్దేశము)

ఉపదేశమనుమాట విన్నతోడనే హేమాండ్ పంత్ మనస్సులో నొక స్మృతి తళుక్కుమనెను. వెంటనే సాఠే గారి గురుచరిత్ర పారాయణము జ్ఞప్తికి వచ్చెను. తన మనస్సునకు శాంతి కలిగించు నిమిత్తము బాబా తన నచ్చటకు పంపియుండుననుకొనెను.

అయినప్పటికీ ఈ భావము నణచుకొని, శ్యామా చెప్పు కథలను వినుటకు సిద్ధపడెను. ఆ కథలన్నియు బాబాకు తన భక్తులందెట్టి దయాదాక్షిణ్యములు గలవో తెలుపును. వానిని వినగా హేమాండ్ పంత్‌కు ఒక విధమైన సంతోషము కలిగెను. శ్యామా ఈ దిగువ కథను చెప్పదొడంగెను.

శ్రీమతి రాధాభాయి దేశ్‌ముఖ్

రాధాభాయి యను ముసలమ్మ యుండెను. ఆమె ఖాశబా దేశ్‌ముఖ్ తల్లి. బాబా ప్రఖ్యాతి విని ఆమె సంగమనేరు గ్రామ ప్రజలతో కలసి శిరిడీ వచ్చెను. బాబాను దర్శించి మిక్కిలి తృప్తి చెందెను. ఆమె బాబా ను గాఢముగా ప్రేమించెను. బాబాను తన గురువుగా చేసికొని యేదైన యుపదేశమును పొందవలెనని మనో నిశ్చయము చేసికొనెను.

ఆమె కింకేమియు తెలియకుండెను. యామెను ఆమోదించక మంత్రోపదేశము చేయనిచో నుపవాసముండి చచ్చెదనని మనో నిశ్చయము చేసికొనెను.

ఆమె తన బసలోనే యుండి భోజనము, నీరు మూడు దినముల వరకు మానివేసెను. ఆమె పట్టుదలకు భయపడి నేను (శ్యామా) భయపడి యామె పక్షమున బాబాతో నిట్లంటిని. "దేవా! మీరేమి ప్రారంభించిరి.? అనేక మంది నిచ్చటకు ఈడ్చెదవు. ఆ ముదుసలిని, నీవెరిగియే యుందువు. ఆమె మిక్కిలి పట్టుదల గలది. ఆమె నీ పైన ఆధారపడియున్నది.

ఆమె చచ్చువరకు ఉపవసింప నిశ్చయించుకొని యున్నది. నీవు ఆమె నామోదించి ఉపదేశమిచ్చునంతవరకామె యిట్లు చేయనున్నది. ఏమైనా హాని జరిగినచో ప్రజలు నిన్నే నిందించెదరు. నీవు తగిన ఆదేశమివ్వకపోవుటచే ఆమె చచ్చినదని లోకులనెదరు. కాబట్టి యామెను కరుణించుము. ఆశీర్వదించుము. తగిన సలహా యిమ్ము".

ఆమె మనోనిశ్చయమును జూచి, బాబా యామెను పిలిపించి, ఈ క్రింది విధముగా బోధించి యామె మనస్సును మార్చెను.

" ఓ తల్లీ! అనవసరమైన యాతనకేల పాల్పడి చావును కోరుచున్నావు? నీవు నిజముగా నా తల్లివి; నేను నీకు బిడ్డను నాయందు కనికరించి నేను చెప్పునది పూర్తిగా వినుము. నీకు నా వృత్తాంతమును చెప్పెదను. నీవు దానిని బాగా వినినచో నీకది మేలు చేయును.

నాకొక గురువుండెను. వారు గొప్ప యోగీశ్వరులు; మిక్కిలి దయార్ద్ర హృదయులు. వారికి చాలా కాలము శుశ్రూష చేసితిని. కాని నా చెవిలో వారే మంత్రమునూదలేదు. వారిని విడుచు తలపే లేకుండెను. వారితోనె

యుండుటకు, వారి సేవ చేయుటకు , వారి వద్ద కొన్ని ఉపదేశములను గ్రహించుటకు నిశ్చయించు కొంటిని.

కాని వారి మార్గము వారిది. వారు నా తల గొరిగించిరి. రెండు పైసలు దక్షిణ యడిగిరి. వెంటనే యిచ్చితిని, "మీ గురువుగారు పూర్ణ కాలమయినచో వాడు మిమ్ములను దక్షిణ యడుగనేల? వారు నిష్కాములని యెట్లనిపించుకొ ందురు? అని మీరడుగవచ్చును.

దానికి సమాధానముగా సూటిగా చెప్పగలను. వారు డబ్బును లక్ష్యపెట్టేవారు కారు. దానికి వారు చేయునదె మున్నది? వారు కోరిన రెండు కాసులు 1.దృఢమైన విశ్వాసము 2. ఓపిక లేదా సహనము. నేనీ రెండు కాసులను లేదా వస్తువులను వారి కర్పించితిని. వారు సంతోషించిరి.

నా గురువును 12 సంవత్సరములు ఆశ్రయించితిని. వారు నన్ను పెంచిరి. భోజనమునకుగాని వస్త్రమునకుగాని నాకు లోటు లేకుండెను. వారు పరిపూర్ణులు. వారిది ప్రేమావతారమని చెప్పవచ్చును. నేను దానినెట్లు వర్ణించగలను?

వారు నన్ను మిక్కిలి ప్రేమించెడివారు. ఆ విధమైన గురువే యుండరు. నేను వారిని జూచునప్పుడు, వారు గొప్ప ధ్యానములో నున్నట్లు గనిపించుచుండిరి. మేమిద్దరమానందములో మునిగెడివాడము.

రాత్రింబవళ్ళు నిద్రాహారములు లేక నేను వారివైపు దృష్టి నిగిడ్చితిని. వారిని చూడనిచో నాకు శాంతి లేకుండెను. వారి ధ్యానము, వారి సేవతప్ప నాకింకొకటి లేకుండెను. వారే నా యాశ్రయము. నా మనస్సును ఎల్లప్పుడు వారి యందే నాటుకొనియుండెడిది.

ఇదియే ఒక పైసా దక్షిణ. సాబూరి (ఓపిక) యనునది రెండవ పైసా. నేను మిక్కిలి యోరిమితో చాలకాలము కనిపెట్టుకుని వారి సేవ చేసితిని. ఈ ప్రపంచమనే సాగరమును ఓపికయను ఓడ నిన్నుసురక్షితముగా దాటించును. కష్టములను పారద్రోలును.

అనేక విధముల అవతారముల తొలగించి, భయమును పారద్రోలును. తుదకు జయమును కలుగజేయును. సాబూరి యనునది సుగుణములకు గని. మంచి యాలోచనకు తోడు వంటిది. నిష్ట (నమ్మకము), సాబూరి (ఓపిక) అన్యోన్యము ప్రేమించు అక్క చెల్లెండ్రవంటివారు.

నా గురువు నా నుండి యితర మేమియు నాశించియుండలేదు. వారు నన్ను ఉపేక్షించక సర్వకాల సర్వావస్థలయందు కాపాడుచుండెడివారు. నేను వారితో కలసి యుండెడివాడను. ఒక్కొక్కప్పుడు వారిని విడిచి యుండినను, వారి ప్రేమకు ఎన్నడును లోటు కలుగలేదు.

వారు తమ దృష్టి చేతనే నన్ను కాపాడుచుండెడివారు. తాబేలు తన పిల్లలను కేవలము దృష్టి తో పెంచుచున్నట్లు నన్ను గూడ మా గురువు దృష్టితో పోషించుచుండెడివారు. తల్లి తాబేలు ఒడ్డున నుండును. బిడ్డ తాబేలు రెండవ యొడ్డున ఉండును.

తల్లి తాబేలు, పిల్ల తాబేలుకు ఆహారము పెట్టుటగాని పాలిచ్చుటగాని చేయదు. తల్లి పిల్లలపై దృష్టిని పోనిచ్చును. పిల్లలెదిగి పెద్దవి యగును. అట్లనే మా గురువుగారు తమ దృష్టిని నాయందు నిల్పి నన్ను ప్రేమతో గాపాడిరి.

ఓ తల్లీ! నా గురువు నాకు మంత్రమేమియు నుపదేశించలేదు. నేను నీ చెవిలో మంత్రమెట్లు ఊదగలను? గురువుగారి ప్రేమమయ తాబేలు చూపే మనకు సంతోషమునిచ్చునని జ్ఞాపకముంచుకొనుము. మంత్రముగాని యుపదేశముగాని యెవ్వరి వద్ద గాని పొందుటకు ప్రయత్నించకుము.

నీ యాలోచనలు, నీ చేష్టలు నా కొరకే వినియోగించుము. నీవు తప్పక పరమార్ధమును పొందెదవు. నావైపు సంపూర్ణ హృదయముతో చూడుము. నేను నీవైపు అట్లనే చూసెదను. ఈ మసీదులో కూర్చొని నేను నిజమునె చెప్పెదను. నిజము తప్ప మరేమియు మాట్లాడను.

ఏ సాధనలుగాని యారు శాస్త్రములలో ప్రావీణ్యము గాని యవసరములేదు. నీ గురువునందు నమ్మకము వి శ్వాసము నుంచుము. గురువే సర్వస్వము చేయువాడనియు కర్తయనియు పూర్తిగా నమ్ముము. ఎవరయితె గురువుయొక్క మహిమను, గొప్పదనమును గ్రహించెదరో, ఎవరయితే గురుని హరిహర బ్రహ్మల (త్రిమూర్తుల) యవతారమని యెంచెదరో వారే ధన్యులు."

ఈ ప్రకారముగా ఉపదేశించి బాబా ముసలమ్మను ఒప్పించెను. ఆమె బాబా కు నమస్కరించి యుపవాసమును వదులుకొనెను.

ఈ కథను జాగ్రత్తగాను, శ్రద్ధగాను విని దాని ప్రాముఖ్యమును, సందర్భమును గుర్తించి , హేమాండ్ పంత్ మిక్కిలి యాశ్చర్యపడెను. ఈ యాశ్చర్యకరమైన బాబా లీలలను జూచి అతని యాపాదమస్తకము పులకరించెను. సంతోషముతో నుప్పొంగెను. గొంతుక యారిపోయెను. ఒక్కమాటైన మాట్లాడుటకు చేతకాకుండెను.

శ్యామా అతని నీ స్థితిలో జూచి " ఏమి జరిగినది; యేల యూరకున్నావు? అట్టి బాబా లీలలు నీకెన్ని వర్ణింవలెను?" అని అడిగెను.

అదే సమయమందు మసీదులో గంట మ్రోగెను. మధ్యాహ్న హారతి పూజ ప్రారంభమయ్యెనని గ్రహించిరి. కనుక శ్యామా, హేమాండ్ పంత్ మసీదుకు త్వరగా పోయిరి. బాపు సాహెబు జోగు అప్పుడే హారతి ప్రారంభించెను.

స్త్రీలు మసీదు నిండిరి. దిగువ ఖాళీ జాగాలో పురుషులు నిండిరి. అందరు బాజా భజంత్రీలతో నొకే వరుసతొ హారతి పాడుచుండిరి. బాబాకు కుడివైపు శ్యామా ;ముందర హేమాండ్ పంత్ కూర్చొనిరి. వారిని జూచి బాబా హేమాండ్ పంత్‌ను శ్యామా యిచ్చిన దక్షిణ నిమ్మనెను.

శ్యామా రూపాయలకు బదులు నమస్కారములనిచ్చెననియు, శ్యామా ప్రత్యక్షముగా గలడు కనుక అడుగవచ్చుననెను.

బాబా యిట్లనెను."సరే, మీరిద్దరు కొంత సేపు మాట్లాడితిరా, అట్లయిన మీరేమి మాట్లాడితిరో చెప్పుము" గంటల చప్పుడును మద్దెల శబ్దమును పాటల ధ్వనిని లెక్కించక హేమాండ్ పంత్ బాబా కదంతయు చెప్పుటకు ఆతురపడెను.

తాము ముచ్చటించినదంతయు చాలా ఆనందము కలుగజేసినదనియు ముఖ్యముగా ముసలమ్మ కధ మిక్కిలి యాశ్చర్యము కలుగజేసినదనియు ఆ కధ రూపముతో తన్ను బాబా ఆశీర్వదించిరని హేమాండ్ పంత్ చెప్పెను.

అప్పుడు బాబా యిట్లనెను " కధ చాలా అద్భుతమైనది. నీవెట్టుల ఆనందించితివి? నాకా విషయమై వి వరములన్నియు చెప్పుము."

అప్పుడు హేమాండ్ పంత్ తానింతకు ముందు విన్న కధను పూర్తిగా బాబా కు వినిపించి, యది తన మనము నందు శాశ్వత ప్రభావమును కలిగించినదని చెప్పెను. ఇది విని బాబా మిగుల సంతోషించెను.

"ఆ కధ నీకు నచ్చినదా? దాని ప్రాముఖ్యమును నీవు గుర్తించితివా?" యని బాబా హేమాండ్ పంత్ నడిగెను.

"అవును బాబా. నా మనశ్చాంచల్యము నిష్క్రమించినది. నాకు నిజమైన శాంతి, విశ్రాంతి కలిగినది. సత్య మార్గమును కనుగొనగలిగితిని" అని హేమాండ్ పంత్ బదులిచ్చెను.

బాబా యిట్లు చెప్పెను " నా పద్దతి మిక్కిలి విశిష్టమైనది, ఈ ఒక్క కధను జ్ఞప్తి యందుంచుకొనుము. అది వి ఎక్కిలి యుపయోగించును. ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకు ధ్యానమవసరము. దానినలవరచుకొన్నచో వృత్తులన్నియు, కోరికలన్నియు విడచి నిష్కామివై, నీవు సమస్త జీవరాశి యందు గల భగవంతుని ధ్యానింపుము.

మనస్సు ఏకాగ్రమైనచో లక్ష్యము నెరవేరును. సదా నా నిరాకార స్వభావమును ధ్యానించిన అదియే జ్ఞాన స్వరూపము; చైతన్యము. ఆనందము. మీరిది చేయలేనిచో మీరు రాత్రింబవళ్ళు చూచుచున్న నాయాకారమును ధ్యానించుడు. మీరిట్లు కొన్నాళ్ళు చేయగా మీ వృత్తులు కేంద్రీకృతమగును.

ధ్యాత, ధ్యానము, ధ్యేయము అను మూడింటికి గల భేదము పోయి ధ్యానించువాడు చైతన్యముతో నైక్యమై, బ్రహ్మముతో నభిన్నమగును.

తల్లి తాబేలు నదికి ఒక యొడ్డున నుండును. దాని పిల్లలింకొక యొడ్డున నుండును. దానికి పాలిచ్చుటగాని, పొదువుకొనుటగాని చేయదు. దాని చూపు మాత్రమే వానికి జీవశక్తి నిచ్చుచున్నది. చిన్న తాబేళ్ళు ఏమీ చేయక తల్లిని జ్ఞాపకముంచుకొనును. తల్లి తాబేలు చూపు చిన్న వానికి యమృత ధాడవలె పనిచేయును. అదియే వాని బ్రతుకునకు సంతోషమును కాధారము. గురువునకు శిష్యునకు గల సంబంధము ఇట్టిదే."

బాబా యీ మాటలు పూర్తి చేయుసరికి, హారతి పూర్తియాయెను. అందరు 'శ్రీ సచ్చిదానంద సద్గురువు సాయినాధ్ మహారాజ్‌కి జై' అని కేకపెట్టిరి.

ఓ ప్రియమైన చదువరులారా! యీ సమయమునందు మనము కూడా మసీదులోని గుంపులో కలిసియున్నట్లు భావించి మనము కూడా జయజయ ధ్వనులతో పాల్గొందము.

హారతి పూర్తి కాగానే ప్రసాదము పంచిపెట్టిరి. బాబాకు నమస్కరించి బాపు సాహెబు జోగ్ బాబా చేతిలో కలకండ ముక్కను పెట్టెను. బాబా దానినంతను హేమాండ్ పంత్ చేతిలో పెట్టి యిట్లనెను " ఈ కధను నీవు మనసుకు పట్టించుకొని జ్ఞప్తి యందుంచుకొనినచో, నీ స్థితి కలకండ వలె తియ్యగానుండును. నీ కోరికలన్నియు నెరవేరును. నీవు సుఖముగా నుందువు."

హేమాండ్ పంత్ బాబాకు సాష్టాంగ నమస్కారము చేసి "ఇట్లు ఎల్లప్పుడు నాకు మేలు చేయుము, ఆశీర్వదించుము కాపాడుము" అని బ్రతిమాలెను.

అందుకు బాబా యిట్లు జవాబిచ్చెను "ఈ కధను వినుము. దీనిని మననము చేయుము. దీనినధ్యయనము చెయుము. అట్లయినచో నీవు భగవంతుని ఎల్లప్పుడు జ్ఞప్తియందుంచుకొని ధ్యానించెదవు. భగవంతుడు నీ ముందర ప్రత్యక్షమగును"

ఓ ప్రయమైన చదువరులారా! అప్పుడు హేమాండ్ పంత్ కలకండ ప్రసాదము దొరికెను. ఇప్పుడు మనము ఈ కధయనే కలకండ ప్రసాదము పొందెదము. దానిని హృదయపూర్వకముగా త్రాగి, ధ్యానించి, మనస్సును నిలిపెదము. ఇట్లు బాబా కృపచే బలముగాను, సంతోషముగాను నుండెదదము. తధాస్తు.

19 వ అధ్యాయము చివర హేమాండ్ పంత్ కొన్ని యితర విషయములను జెప్పియున్నారు. అవి యీ దిగువ పొందుపరచితిమి.

మన ప్రవర్తన గూర్చి బాబాయుపదేశము

ఈ దిగువ చెప్పిన బాబా పలుకులు సాధారణమైనప్పటికీ అమూల్యములు. వానిని మనస్సు నందుంచుకొని యట్లె చేసినచో, నవి మనకు మేలు చేయును.

"ఏదైన సంబంధముండనిదే యొకరు ఇంకొకరి వద్దకు పోరు. ఎవరుగాని యెట్టి జంతువుగాని నీ వద్దకు వచ్చినచొ నిర్దాక్షిణ్యముగా వానిని తరిమివేయకుము. వానిని చక్కగా ఆహ్వానించి తగిన మర్యాదతో చూడుము. నీవు దాహము గలవారికి నీరిచ్చినచో, ఆకలితోనున్న వారికి అన్నము పెట్టినచో, దిగంబరులకు గుడ్డలిచ్చినచో, నీ వసారా యితరులకు కూర్చొనుటకు విశ్రాంతి తీసుకొనుటకు వినియోగించినచో నిశ్చయముగా భగవంతుడు వి ఎక్కిలి ప్రీతి జెందును.

ఎవరైన ధనము కొఱకు నీ వద్దకు వచ్చినచో, నీకిచ్చుట కిష్టము లేకున్నచో నీవు ఇవ్వక్కరలేదు. కాని వానిపై కుక్కవలె మొఱగవద్దు. ఇతరులు నిన్నెంతగా నిందించినను నీవు కఠినముగా జవాబు నివ్వకుము. అట్టి వానిని నీ వెల్లప్పుడు ఓర్చుకొనినచో నిశ్చయముగా నీకు సంతోషము కలుగును.

ప్రపంచము తలక్రిందులైనప్పటికి నీవు చలించకుము. నీవున్నచోటనే స్థైర్యముగా నిలిచి నెమ్మదిగా నీ ముందర జరుగుచున్న నాటకమును చూచుచుండుము. నీకు నాకు మధ్య గల గోడను నిర్మూలించుము. అప్పుడు మనవి ఒద్దరము కలియు మార్గమేర్పడును.

నాకు నీకు భేధము గలదనునదియే భక్తుని గురువునకు దూరముగా నుంచుచున్నది. దానిని నశింపజేయనిదే మన ఐక్యత కలగదు. 'అల్లా మాలిక్' - భగవంతుడే సర్వాధికారి. ఇతరులెవ్వరు మనలను కాపాడువారు కారు. భగవంతుని మార్గమసామాన్యము. మిక్కిలి విలువైనది. కనుగొన వీలులేనిది.

వారి యిచ్చానుసారమే మనము నడచెదము. మన కోరికలను వారు నెరవెర్చెదరు. మనకు దారి చూపెదరు. మన ఋణానుసంబంధముచే మనము కలిసితిమి. ఒకరినొకరు తోడ్పడి ప్రేమించి

సుఖముగాను, సంతోషముగాను నుందముగాక, ఎవరైతే తమ జీవిత పరమావధిని పొందెదరో వారు అమరులై సుఖముగా నుండెదరు. తక్కిన వారందరు పేరునకే ఊపిరి సలుపు వరకు మాత్రమే బ్రతికెదరు"

సద్విచారములను ప్రోత్సహించి సాక్షాత్కారమునకు దారిచూపుట

సాయిబాబా సద్విచారములు నెట్లు ప్రోత్సహించుచుండెనో తెలిసికొనుట మిగుల ఆసక్తికరముగా నుండును. భక్తి ప్రేమలతో వారికి సర్వస్వ శరణాగతి చేసినచో వారు నీకెట్లు పదేపదే సహాయపడెదరో తెలియును. ప్రక్క నుంచి లేవగానే నీ కేమయిన మంచి యాలోచన కలిగిన, తరువాత పగలంతయు దానిని వృద్ధి చేసినచో నీ మేధా శక్తి వృద్ధి పొందును. నీ మనస్సు శాంతి పొందును.

హేమాండ్ పంత్ దీనికై ప్రయత్నించదలచెను. ఒక బుధవారం రాత్రి పండుకొనేటప్పుడిట్లనుకొనెను. రేపు గురువారము శుభదినము. శిరిడీ పవిత్రమైన స్థలము కావున రేపటి దినమంతయు రామనామ స్మరణతోనే కాలము గడిపెదను అని నిశ్చయించుకొని పరుండెను.

ఆ మరుసటి దినము లేవగానే రామనామము ప్రయత్నము లేకుండా జ్ఞప్తికి వచ్చెను. అతడు మిక్కిలి సంతసించెను. కాల కృత్యములు దీర్చుకొనిన పిమ్మట బుట్టీవాడ దాటుచుండగా ఒక చక్కని పాట వినబడెను.

ఔరంగబాద్ నుంచి వచ్చిన వాడొకడు మసీదులో బాబా ముందర పాడుచుండెను. అది ఏకనాధుడు పాడిన పాట "గురుకృపాంజన పాయోమేరే భాయి" యనునది. గురువు కృపయను అంజనము లభించెను. దాని మూలమున తన కండ్లు తెరువబడెననియు, దానిచే తాను శ్రీరాముని లోన, బయట, నిద్రావస్థలోను, జాగ్రదవస్థలోను స్వప్నావస్థలోను నన్ని చోట్లను చూచితనని చెప్పెడు పాటయది.

అనేక పాటలుండగా బాబా భక్తుడగు ఔరంగాబాదు నివాసి యీ పాటనేల పాడెను? ఇది సందర్భముగ బాబా చేసిన ఏర్పాటు కాదా?

హేమాండ్ పంత్ ఆనాడంతయు రామనామస్మరణే కాలుగడుప నెంచినవాడు గావున నాతని మనో నిశ్చయమును ధృఢ పరచుటకై బాబా యీ పాటను పాడించియుండును.

రామనామ స్మరణ ఫలితము గూర్చి యోగీశ్వరులందరిదీ ఒకే భావము. అది భక్తుల కోరికలు నెరవేర్చి వారిని కష్టములనుండి కాపాడెను.

ఉపదేశములో వైవిధ్యము - నింద గూర్చి బోధ

ఉపదేశించుటకు సాయిబాబా కు ప్రత్యేక స్థలముగాని, ప్రత్యేక సమయముగాని యక్కరలేదు. ఏదైన అవకాశము కలిగినప్పుడు అవసరము వచ్చినప్పుడెల్ల వారి విరివిగా బోధించువారు. ఒకనాడు భక్తుడొకడు ఇంకొక భక్తుని గూర్చి పరోక్షమున ఇతరుల ముందు నిందించుచుండెను. ఒప్పులు విడిచి భక్త సోదరుడు చేసిన తప్పులనెన్న చుండెను.

మిక్కిలి హీనముగా తిట్టుటచే విన్నవారు విసిగిరి. అనవసరముగా కొందరితరులను నిందించుటచే అసూయ, దురభిప్రాయమ మొదలగునవి కలుగును. యోగులు నిందల నీకొక విధముగా భావించెదరు. మలినమును పోగొట్టుట కనేక మార్గములు గలవు. మట్టి, నీరు, సబ్బుతో మాలిన్యము కడుగవచ్చును.

పరులను నిందించు వాని మార్గము వేరు. ఇతరుల మలినములను వాడు తన నాలుకతో శుభ్రపరచును. ఒక విధముగా వాడు నిందించు వానికి సేవ చేయుచున్నాడు. ఎట్లన, వని మలినమును వీడు తన నాలుకతొ శుభ్రపరచుచున్నాడు గావున తిట్లు బడినవాడు, తిట్టిన వానికి కృతజ్ఞతలు తెలుపవలెను.

నిందించువానిని బాబా సరిదిద్దు పద్దతి విశిష్టమైనది. నిందించువాడు చేసిన యపరాధమును బాబా సర్వజ్ఞుడగుటచే గ్రహించెను.

లెండీ తోటకు బోవునప్పుడు మిట్ట మధ్యాహ్నము వాడు బాబా ను కలిసెను. బాబా వానికొక పందిని జూపి యిట్లనెను. "చూడుము! ఈ పంది ససుపును యెంత రుచిగా తినుచున్నదో! నీ స్వభావమట్టిది. నీ మనస్ఫూర్తిగా నీ సోదరునే తిట్టుచున్నావు. ఎంతయో పుణ్యము జేయగ నీకు మానవ జన్మ లభించినది. ఈట్లు చేసినచో శిరిడీ నీకు తోడ్పడునా?"
భక్తుడు నీతిని గ్రహించి వెంటనే పోయెను.

ఈ విధముగా బాబా సమయము వచ్చినప్పుడెల్ల ఉపదేశించుచుండెడివారు. ఈ యుపదేశములను మనస్సునందుచుకొని పాటించినచో ఆత్మ సాక్షాత్కారము దూరము కాదు.

ఒక లోకోక్తి కలదు. "నా దేవుడున్నచో నాకు మంచముపైవి కూడ బువ్వ పుట్టును" అది భోజనము, వస్త్రములను గూర్చి చెప్పినది. ఎవరయిన దీనిని ఆధ్యాత్మిక విషయమై నమ్ముకొని ఊరకున్నచో చెడిపోయెదరు. ఆత్మ సాక్షాత్కారమునకై సాధ్యమైనంత పాటుపడవలెను.

ఎంత కృషి చేసినంత మేలు. బాబా తాను సర్వాంతర్యామినని చెప్పెడివారు. అన్నిటి యందు అనగా భూమి, గాలి,దేశము, ప్రపంచము, వెలుతురు, స్వర్గములందు వారు గలరు. అతడు అనంతుడు. బాబా మూడున్నర మూరల శరీరమని యనుకున్న వారికి పాఠము చెప్పుటకే ఈ రూపముతో నవతారమెత్తిరి.

ఎవరైనా సర్వవస్య శరణాగతి చేసి రాత్రింబవళ్ళు వారిని ధ్యానించినచో, చక్కెర తీపి, కెరటములు సముద్రము, కన్ను కాంతి కలిసి తప్పించుకొనుటకు ప్రయత్నించెదరో వారు శాంతము, స్థిరమైన మనస్సుతో ధార్మిక జీవనము గడుపవలెను.

ఇతరుల మనస్సు బాధించునట్లు మాట్లాడరాదు. మేలొనరించు పనులనే చేయుండవలెను. తన కర్తవ్య కర్మల నాచరించుచు భగవంతునికి సర్వస్యే శరణాగతి చేయవలెను. వాడు దేనికి భయపడనవసరము లేదు. ఎవరయితె భగవంతుని పూర్తిగా నమ్మెదరో, వారి లీలలను విని, యితరులకు చెప్పెదరో, ఇత విషయములేమియు నాలోచించరో, వారు తప్పక ఆత్మ సాక్షాత్కారము పొందుదురు.

అనేక మందికి బాబా తన నామమును జ్ఞప్తియందుచుకుని, శరణు వేడుమనెను. 'తానెవరు' అను దానిని తెలిసికొనగోరువారికి శ్రవణమును జ్ఞప్తి యందుంచుకొను మనువారు. కొందరికి తమ లీలలు వినుట, కొందరికి తమ పాద పూజ, కొందరికి ఆధ్యాత్మ రామాయణము కూర్చుకొనుట, కొందరిని ఖండోబా మందిరమునకు బంపుట, కొందరి ష్ణు సహస్రనామములు, కొందరికి ఛాందోగ్యోపనిషత్తు, భగవద్గీత పారాయణ చేయుమని విధించుచుండెను.

వారి ఉపదేశములకు పరిమితి లేదు. అడ్డు లేదు. కొందరికి స్వయముగా నిచ్చెవారు; కొందరికి స్వప్నములో నిచెప్పవారు. ఒక త్రాగుబోతుకు స్వప్నములో గనిపించి, ఛాతీ పైన కూర్చుని, దానిని నొక్కివేసి యెన్నడు త్రాగనని వాగ్దానము చేసిన పిమ్మట వదలెను.

కొందరికి స్వప్నములో 'గురుబ్రహ్మాది' మంత్రార్ధముల బోధించెను. ఒకడు హఠయోగము చేయుచుండగా దానిని మానుమనెను. వారి మార్గములను చెప్పుట కలివిగాదు. ప్రపంచ విషయములలో తమ ఆచరణలె ఉదాహరణముగా బోధించువారు. అట్టివానిలో నొకటి.

కష్టమునకు కూలి

ఒక నాడు మిట్ట మధ్యాహ్నము బాబా రాధాకృష్ణ మాయి యింటి సమీపమునకు వచ్చి "నిచ్చెన తీసికొని రమ్ము" అనెను. ఒకడు పోయి దానిని తెచ్చి యింటికి చేరవేసెను. బాబా వామనగొండ్కర్ యింటి పై కప్పు ఎక్కి రాధాకృష్ణమాయి ఇంటి పై కప్పును దాటి, యింకొక ప్రక్క దిగెను. బాబా యభిప్రాయమేమో యెవరికి తెలియలెదు.

రాధకృష్ణమాయి మలేరియా జ్వరముతో నుండెను. ఆమె జ్వరమును తొలగించుటకై బాబా యిట్లు చెసియుండును. దిగిన వెంటనే బాబా రెండు రూపాయలు నిచ్చెన తెచ్చిన వానికిచ్చెను. ఎవడో ధైర్యము చేసి నిచ్చెన తెచ్చినంత మాత్రము వానికి రెండు రూపాయలేల యివ్వవలెనని బాబా ప్రశ్నించెను.

ఒకరి కష్టము నింకొకరుంచుకొనరాదు కష్టపడువాని కూలి సరిగాను దాతృత్వముతోను ధారాళముగా నివ్వవలెనని బాబా చెప్పెను. బాబా సలహా ప్రకారము ప్రవర్తించినచో కూలివాడు సరిగా పని చేయును. పని చేయువాడు, పనిచేసే వారలు కూడా సుఖపడెదరు. సమ్మెలకు తావుండదు. మదుపు పెట్టువానికి, కష్టపడి కూలి చె

'యువాంద్రకు మనస్పర్ధలుండవు.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

18,19 అధ్యాయములు సంపూర్ణము

సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము

ఇరువదవ అధ్యాయము

కాకా నౌకరి పిల్ల ద్వారా దాసగణు సమస్య పరిష్కరించుట

మౌలికముగా సాయి నిరాకారుడు. భక్తులకొరకాకారమును ధరించెను. ఈ మహాజగన్నాటకము నందు మాయ యను నటి సాయముతో నటుని పాత్ర ధరించిరి. సాయిని స్మరించి ధ్యానింతము గాక.

శిరిడీ పోయి అచటి మధ్యాహ్న హారతి పిమ్మట జరుగు కార్యక్రమమును జాగ్రత్తగా గమనింతము.

హారతి అయిన పిమ్మట మసీదు బయటకు వచ్చి గోడ ప్రక్కన నిలిచి ప్రేమతోను దయతోను భక్తుల కు ఊదీ ప్రసాదమును పంచి పెట్టుచుండెను. భక్తులు కూడా సమానమైన ఉత్సాహముతో వారి సమక్షమును నిలిపి పడములకు నమస్కారించి, బాబా వైపు చూచుచు ఊదీ ప్రసాదపు జల్లులనుభవించుచుండిరి.

బాబా భక్తుల చేతులతో పిడిళ్ళతో ఊది పోయుచు, వారి నుదిటిపై తమ చేతులతో ఊదీ బొట్టు పెట్టుచుండిరి. వారి హృదయమున భక్తులయెడ అమితమైన ప్రేమ. బాబా భక్తుల నీ క్రింది విధముగా పలుకరించుచుండెను.

"అన్నా! మధ్యాహ్న భోజనమునకు పొమ్ము; బాబా ! నీ బసకు పో; బాపూ! భోజనము చేయుము" ఈ విధముగా ప్రతి భక్తుని పలకరించి యింటికి సాగనంపుచుండెను. ఇప్పటికీ అది యంతయు ఊహించుకొన్నచో ఆ దృశ్యములను గాంచి సంతసించవచ్చును.

వానిని భావనకు దెచ్చుకొని యానందించవచ్చును. మనో దృశ్యమున సాయిని నిల్పి, వారిని ఆపాదమస్తకము ధ్యానింతము. వారి పాదములపై బడి సగౌరవముగ ప్రేమతోను వినయముగ సాష్టాంగ నమస్కారమొనర్చుచు ఈ అధ్యాయము లోని కథను చెప్పెదము.

ఈశావాస్యోపనిషత్తు

ఒకప్పుడు దాసు గణు ఈశావాస్యోపనిషత్తు మరాఠీ భాషలో వ్యాఖ్య వ్రాయుటకు మొదలిడెను. మొట్టమొదట ఈ ఉపనిషత్తు గూర్చి క్లుప్తముగా చెప్పెదము.

వేద సంహితములోని మంత్రములు గలదగుటచే దానిని మంత్రోపనిషత్తు అని యందురు. దానిలో యజుర్వేదములో ని 40వ అధ్యాయమగు వాజసనేయ సంహితయుండుటచే దానికి వాజసనేయ సంహితోపనిషత్తని పేరు.

వైదిక సంహితలుండుటచే, దీని నితర ఉపనిషత్తుల కన్న శ్రేష్ఠమని భావించెదరు. వైదిక సంహితలుండుటచే , దీని నితర ఉపనిషత్తు లన్నింటిలో పెద్దదియగు బృహదారణ్యకోపనిషత్తు పై వాఖ్యయని పండితుడగు సాత్వలేకర్ భావి ంచుచున్నారు.

ప్రొఫెసర్ రానడేగారిట్లనుచున్నారు. ఈశావాస్యోపనిషత్తు మిక్కిలి చిన్నదైనప్పటికి దానిలో అంతర్ దృష్టిని కలిగించు

అనేక అంశములున్నవి. 18 శ్లోకములలో, ఆత్మ గూర్చి విలు వైన యపురూపమగు

వర్ణన, అనేకాకర్షణలకి దుఖములకు తట్టుకొను స్థైర్యము గల ఆదర్శ యోగీశ్వరుని వర్ణన యిందున్నవి. తరువాతి కాలమున సూత్రీకరింపబడిన కర్మ యోగ సిద్ధాంతముల ప్రతిబింబమే చెప్పబడినవి. ఈ ఉపనిషత్తు లోని సారాంశమే జ్ఞాన మార్గమును కర్మయోగమును సమన్వయము చేసి చెప్పుట.

ఇంకొక చోట వారిట్లనిరి. 'ఈశావాస్యోపనిషత్తు లోని కవిత్వము నీటిని గూఢతత్వము, వేదాంతముల మిశ్రమము'

పై వర్ణన బట్టి యీ ఉపనిషత్తును మరాఠీ భాషలోనికి అనువాదము చేయుట యెంత కష్టమో గమనించవచ్చును. దాసగణు దీనిని మరాఠీ ఓవీ ఛందములో వ్రాసెను. దానిలోని సారాంశమును గ్రహించలేకుండుటచే వ్రాసినదానితో నతడు తృప్తి చెందలేడు.

కొందరు పండితుల నడిగెను. వారితో చర్చించెను. కాని, వారు సరియైన సమాధానమియ్యకుండిరి. కావు దాసుగణు కొంతవరకు వికలమనస్కుడయ్యెను.

సద్గురువే బోధించుటకు యోగ్యత, సమర్ధత గలవారు

ఈ యుపనిషత్తు వేదముల యొక్క సారాంశము. ఇది యాత్మ సాక్షాత్కరమునకు సంబంధించిన శాస్త్రము. ఇది జనన మరణములనే బంధములను తెగగొట్టు ఆయుధము లేదా కత్తి, ఇది మనకు మోక్షమును ప్రసాదించును. కనుక నెవరైతే యాత్మ సాక్షాత్కారము పొందియున్నారో యట్టివారు ఈ ఉపనిషత్తు లోని అసలు సంగతులు చెప్పగలరని అతడు భావించెను.

ఎవరును దీనికి తగిన సమాధానము నివ్వనప్పుడు దాసగణు సాయిబాబా సలహా పొందనిశ్చయించుకొనెను. అవకాశము దొరికినప్పుడు శిరిడీకి పోయి సాయిబాబా ను కలిసి, వారి పాదములకు నమస్కరించి ఈశావాస్యోపనిషత్తులోని కష్టముల జెప్పి, సరియైన యర్థము చెప్పుమని వారిని వేడుకొనెను.

సాయిబాబా యాశీర్వదించి యిట్లనెను. " నీవు తొందరపడవద్దు. ఆ విషయములో నెట్టి కష్టము లేదు. కాకాసాహెబు దీక్షితుని పనిపిల్ల తిరుగు ప్రయాణములో నీ సందేహమును విలేపార్లే లో తీర్చును".

అప్పుడక్కడ నున్నవారు దీనిని విని, బాబా తమాషా చేయుచున్నాడని యనుకొనిరి. బాషా జ్ఞానములేని పనిపిల్ల ఈ విషయమెట్లు చెప్పగలదనిరి. కాని దాసగణు ఇట్లనుకొలేదు. బాబా పలుకులు బ్రహ్మ వాక్కులనుకొనెను.

కాకా యొక్క పనిపిల్ల

బాబా మాటలందు పూర్తి విశ్వాసముంచి, దాసుగణు శిరిడీ విడిచి విలేపార్లే చేరి కాకాసాహెబు దీక్షితు ఇంటిలో

ి బసచేసెను. ఆ మరుసటి దినముదయము దాసగణు నిద్ర నుంచి లేవగానే యొక బీదపిల్ల చక్కని పాటను మిక్కిలి మనోహరముగా పాడుచుండెను.

ఆ పాటలోని విషయము యెఱ్ఱ చీర వర్ణనము. అది చాలా బాగుండెననియు, దాని కుట్టు పని చక్కగా నుండెననియు దాని యంచులు చివరలు చాలా సుందరముగా నుండెననియు పాడుచుండెను. నా పాట అతనికి నచ్చెను.

కావున దాసుగణు బయటకు వచ్చి వినెను. అది కాక పనిమనిషి నామ్యా చెల్లెలు పాడుచుండెను. ఆమె పేదరికము ఆమె సంతోష భావమును గాంచి, దాసుగణు ఆమె పై జాలిగొనెను. ఆ మరుసటి దినము రావు బహద్దుర్ యమ్.వి. ప్రధాన్ తనకు దోవతుల చాపులివ్వగ, ఆ పేద పిల్లకు చిన్నచీరనిమ్మని చెప్పెను.

రావు బహద్దర్ యొక మంచి చిన్న చీరను కొని యామెకు బహుకరించెను. ఆకలితో నున్న వారికి విందు భోజనము దొరికినట్లు ఆమె యమితానంద పరవశు రాలయ్యెను. ఆ మరుసటి దినమామె యా కొత్త చీరను ధరించెను.

సంతసముతో తక్కిన పిల్లలతో గిర్రున తిరుగుచు నాట్యము చెసెను. అందరికంటే తానే బాగుగ ఆడి పాడెను. మరుసటి దినము చీర పెట్టెలో దాచుకొని మాములు చింకి బట్ట కట్టుకొని వచ్చెను గాని యామె యానందమునకు లో ిటు లేకుండెను.

ఇదంతయు చూచి దాసుగణు జాలి మెచ్చుకోలుగా మారెను. పిల్ల నిరుపేద కాబట్టి చింకి గుడ్డలు కట్టుకొనెను. ఇప్పుడు ఆమెకు కొత్త చీర గలదు. గాని, దానిని పెట్టెలో దాచుకొనెను. అయినప్పటికీ విచారమనునది గాని, నిరాశయనునదిగాని లేక యాడుచుపాడుచుండెను.

కాబట్టి కష్టసుఖములను మన భావములు మన మనో వైఖరిపై నాధారపడి యుండునని అతడు గ్రహించెను. ఈ వి షయమును గూర్చి దీర్ఘాలోచన మనలనన్ని దిశల నుండి కాపాడి మనకు కావలసినది ఇచ్చుచుండెను. కాన భగవంతుడు ప్రసాదించిన దంతయు మన మేలు కొరకే యని గ్రహించెను .

ఈ ప్రత్యేక విషయములో ఆ పిల్ల యొక్క పేదరికమి, దాని భావము- ఇవి యన్నియు భగవంతుని యంశములే. భగవంతుడు ఈ యన్నింటియందు వ్యాపించి యున్నాడు. ఇచ్చట దాసుగణు ఉపనిషత్తు లలోని నీటిని అనగా ఉన్నదానితో సంతుష్టి చెందుట ఏది మనకు సంభవించుచున్నదో - యది యెల్లయు భగవంతుని యాజ్ఞచె ి జరుగుతున్నదనియు, తుదకది మన మేలుకే యనియు గ్రహించెను.

విశిష్టమైన బోధన విధానము

పై కథను బట్టి చదువరి బాబా మార్గము మిక్కిలి విశిష్టమైనదనియు అపూర్వమైనదనియు గ్రహించెను. బాబా శిరిడీ విడుచునప్పటికీ, కొందరిని మఛీంద్రగడ్‌కు; కొందరిని కొల్హాపూరుకుగాని, షోలాపూరుకు గాని సాధన నిమిత్తము పంపుచుండెను.

కొందరికి సాధారణ రూపములోను కొందరికి స్వప్నావస్థలోను, అది రాత్రి గాని పగలు గాని, కన్పించి కోరికలు నెరవెర్చుచుండెను. భక్తులకు బాబా బోధించు మార్గములు వర్ణింపనలవికాదు. ఈ ప్రత్యేక విషయములో దాసుగణును విలెపార్లే పంపించి పనిపిల్ల ద్వారా అతని సమస్యను పరిష్కరించెను.

కాని, విలేపార్లే పంపకుండా శిరిడీ లోని బాబా భోధించరాదాయని కొందరనవచ్చును. కాని బాబా అవలంబించినదే సరియైన మార్గము. కానిచో పేద నౌకరి పిల్ల, యామె చీర కూడ, భగవంతునిచె వ్యాపింపబడియున్నదని దాసుగణు ఎట్లు నేర్చుకొని యుండును?

ఈశావాస్యోపనిషత్తులోని నీతి

ఈశావాస్యోపనిషత్తులో నున్న ముఖ్య విషయము అది బోధించు నీతి మార్గమే. ఈ ఉపనిషత్తు లో నున్న నీతి దానిలో చెప్పబడిన ఆధ్యాత్మిక విషయాలపై ఆధారపడి యున్నది. ఉపనిషత్తు ప్రారంభ వాక్యములే భగవంతుడు సర్వాంతర్యామి యని చెప్పుచున్నవి. దీనిని బట్టి మనము గ్రహించవలసిన దేమన మానవుడు భగవంతుడిచ్చిన దానితో సంతుష్టి చెందవలెను.

ఏలయన భగవంతుడన్ని వస్తువుల యందుగలడు. కావున భగవంతుడేది యిచ్చెనో అది మేలుకొరకే యని గ్రహించవలెను. దీనిని బట్టి యితరుల సొత్తుకై యాశించరాదనియు ఉన్నదానితో సంతుష్టి

చెందవలెననియు, భగవంతుడు మన మేలుకొరకే దానిని నిచ్చియున్నాడనియు కావున నది మనకు మేలు కలుగజెయుననియు గ్రహించవలెను.

దీనిలోని ఇంకొక నీతి యేమన మనుష్యుడెల్లప్పుడేదో తనకు విధింపబడిన కర్మను చేయుచునే యుండవలెను. శాస్త్రములో చెప్పిన కర్మలు నెరవేర్చవలెను. భగవంతుని యాజ్ఞానుసారము నెరవేర్చుట మేలు.

ఈ ఉపనిషత్తు ప్రకారము కర్మ చేయకుండనుండుట నాశనమునకు కారణము. మానవుడు శాస్త్రములో విధింపబడిన కర్మలు నెరవేర్చుట వలన నైష్కర్మ్యదర్శనము పొందును. ఏ మానవుడు సమస్త జీవరాశి ఆత్మలో చూచునో, ఆత్మ యన్నిటియందుడునట్లు చూచునో, వేయేల సమస్త జీవరాశియు, సకల వస్తువులు ఆత్మగా భావించునో , యట్టివాడెందుకు మోహమును పొందును?వాడెందులకు విచారించును?

అన్ని వస్తువులలో ఆత్మను చూడపోవుటచే మనకు మోహము, అసహ్యము, విచారము కలుగుచున్నవి. ఎవడయితె సకల వస్తుకోటిని చక్కగా భావించునో, ఎవనికయితే సమస్త మాత్మయగునో, వానికి మానవులు పడు సామాన్య బాధలతో సంబంధములేదు. అనగా నతడు కష్టములకు మార్పు చెందడు.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ఇరువదవ అధ్యాయము సంపూర్ణము

శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము
ఇరువది యొకటవ అధ్యాయము

ప్రస్తావన

సామాన్యముగ మన గత జన్మ పుణ్యసముపార్జనము పార్జనమువలని యదృష్టముచే యోగీశ్వరుల సాంగత్యము పొంది దానివలన మేలు పొందెదము.

దీనికి ఉదాహరణము గా హేమాండ్ పంత్ తన సంగతిని చెప్పుచున్నాడు. బొంబాయి దగ్గర నున్న బాంద్రాకు ఇతడు చాలా కాలము మేజిస్ట్రేటుగ నుండెను. అక్కడ పీరు మౌలానా యను మహమ్మదీయ యోగి పుంగవుడు నివశించుచుండెను. అనేక మంది హిందువులు, పారశీకులు, ఇతర మతస్థులు పోయి వారిని దర్శించుచుండిరి.

అతని పురోహితుడగు యూనుస్, హేమాండ్ పంత్ ను అనేక సార్లు పీరు మౌలానా దర్శించుమని చెప్పెను. కాని ఏదో కారణముచేత అతడు చూడలేకపోయెను. అనేక సంవత్సరముల తరువాత అతని వంతు వచ్చెను. అతదు శిరిడీకి పోయి, శాశ్వతముగా శిరిడీ స్థాయి సంస్థానములో చేరెను. దురదృష్టులకు ఇట్టి యోగుల సాంగత్యము లభించదు. కేవలము అదృష్టవంతులకే యట్టిది లభించును.

యోగీశ్వరుల వ్యవస్థ

అత్యంత ప్రాచీన కాలము నుండి ప్రపంచమున యోగీశ్వరుల వ్యవస్థ యున్నది. అనేకమంది యోగులనేక చోట్ల అవతరించి వారివారికి విధింపబడిన పనులను నెరవేర్చెదరు. వారనేక చోట్ల పనిచేసినను అందరూ భగవంతుని యాజ్ఞానుసారము నెరవేర్చెదరు. కాన ఒకరు చేయునది యింకొకరికి తెలియును. ఒకరు చేసిన దానిని ఇంకొకరు పూర్తి చేసెదరు. దీనిని బోధించుటకొక యుదాహరణ మీ దిగువ కలదు.

వి. హెచ్.ఠాకూర్ బి.ఏ.

వీరు రెవెన్యూ శాఖలో గుమస్తాగా నుండిరి. ఆయన ఒకానొకప్పుడు బెళగాం సమీపమందలి వడ్గాం అను పట్టణమునకొక సర్వే పార్టీతో వచ్చెను. అక్కడ 'అప్ప' యను కన్నడ యోగిని దర్శించి వారి పాదములకు నమస్కరించెను. ఆ యోగి నిశ్చలదాసు రచించిన 'విచారసాగర' మను వేదాంత గ్రంధమును సభలోనున్న వారిట్లు చెప్పిరి.

"ఈ పుస్తకమును నీవు చదువవలెను. నీవట్లు చేసినచో నీ కోరికలు నెరవేరును. ముందు ముందు నీ యుదో ్యగమునకు సంబంధించిన పని మీద ఉత్తరదిక్కునకు బోయినప్పుడు నీవొక గొప్ప యోగిని నీ యదృష్టముచె ేకలిసికొనెదవు. వారు భవిష్యత్తు మార్గమును చూపెదరు. నీ మనస్సునకు శాంతి కలుజేసెదరు. నీ కానందము కలుగజేసెదరు".

ఠాకూరు జున్నరుకు బదిలీ యయ్యెను. అచ్చటికి పోవుటకై నానే ఘాటు లోయను దాటి పోవలసియుండెను. ఈ లో యి మిక్కిలి లోతైనది. దానిని దాటుట చాలా కష్టము. దానిని దాటుట కెనుబోతు తప్ప యితర మేదియు నుపయోగించరు.

కావున ఎనుబోతుపై లోయను దాటుటచే అతనికి బాధ కలిగెను. అచ్చటనుండి కల్యాణ్‌కు పెద్ద యుద్యోగము పై బదిలీ అయ్యెను. అచ్చట నానాసాహెబ్ చాందోర్కరు తో పరిచయము గలిగెను. ఆయన వలన సాయిబాబా గూర్చి అనేక సంగతులు తెలిసికొనివారిని చూడ కాంక్షించెను.

ఆ మరుసటి దినమే నానాసాహెబ్ శిరిడీ పోవుటకు నిశ్చయించుకొనెను. కావున ఠాకూరును తనతో కూడా రమ్మని యడిగెను. ఠాకూరు తనకు ఠాణాలో సివిల్ కేసుండుటచే రాలేనని చెప్పెను. అందుచే నానాసాహెబ్ ఒక్కడె వెళ్ళెను.

ఠాకూరు ఠాణాకు వెళ్ళెను. కాని యచ్చట కేసు వాయిదా పడెను. అతడు నానాసాహెబ్ వెంట శిరిడీ వెళ్ళకపోవుటచే మిక్కిలి పశ్చాత్తాపబడెను. అయినప్పటికీ శిరిడీ వెళ్ళెను. స్నేహితులు కొందరు కలిసిరి. వారు ఠాకూరును బాబా వద్దకు తీసికొనపోయిరి.

అతడు బాబాను జూచి పాదములకు నమస్కరించి మిక్కిలి సంతసించెను. అతని కండ్లు ఆనంద భాష్పములచె నిండెను; ఒడలు గగుర్పొడిచెను.

కొంత సేపటికి సర్వజ్ఞుడగు బాబా యిట్లనెను. "ఇచ్చటి మార్గము అప్పా బోధించు నీతులంత సులభము కాదు. ఈ యధ్యాత్మిక మార్గము మిగుల కఠినమైనది. కావలసినంత కృషి చేయవలసియుండును." ఠాకూరొక్కనికే తెలియు ఈ ముఖ్యమైన గుర్తులు, మాటలు వినగానే యతడు యమితానంద పరవశుడయ్యెను. కన్నడ యోగి చెప్పిన మాటలు యధార్థములని గ్రహించెను.

రెండు చేతులు జోడించి బాబా పాదములపై శిరస్సును బెట్టి, తనను స్వీకరించి యాశీర్వదించవలెనని ప్రార్థించెను.

అప్పుడు బాబా యిట్లనెను. "అప్పా చెప్పినదంతయు నిజమే కాని యవన్నియు ఆలకించి ఆచరణలో పెట్టవలెను. ఊరకనే చదువుట వలన ప్రయోజనము లేదు. నీవు చదివినదంతయు నాలోచించి యాచరణలో పెట్టవలెను. లేనిచో దాని ప్రయోజనమేమియు నుండదు. గురుని యాశీర్వాదము లేని ఉత్త పుస్తకములోని మాతృసాక్షాత్కారము లెనిచో ప్రయోజనము లేనిది."

విచార సాగరమను పుస్తకములోని సిద్ధాంత భాగమతడు చదివియుండెను. గాని యాచరణలో పెట్టతగిన దానిని శిరిడీ లో నేర్చెను. ఈ దిగువ చెప్పిన యింకొక కథ కూడా నీ సత్యమును బలపరుచును.

అనంతరావు పాటంకర్

పూనా పెద్ద మనుష్యుడొకడు అనంతరావు పాటంకర్ యను వాడు బాబా ను చూడగోరెను. శిరిడీ వచ్చి బాబా దర్శనము చేసెను. అతని కండ్లు సంతుష్టి చెందెను. అతడానందించె అతడు బాబా పాదములపై బడి, తగిన పూజ చేసిన పిమ్మట ఇట్లనెను.

" నేనెక్కువగా చదివితిని. వేదములను, వేదాంతములను, ఉపనిషత్తు లను చదివితిని. అష్టాదశ పురాణములు వి ంటిని. నా మనస్సునకు శాంతియైనను పుస్తక జ్ఞానములేని నిరాడంబర భక్తులు నాకంటే మేలు. మనస్సు శాంతి పొందనిచో పుస్తక జ్ఞానమంతయు వ్యర్థము. నీ దృష్టి వలన నీ చమత్కారపు మాటల వలన నీవు శాంతి ప్రసాదింతువని వింటిని. అందుచే నేనిచ్చటికి వచ్చితిని. కావున నాయందు దాక్షిణ్యము చూపుము. నన్ను ఆశీర్వదింపుము" పిమ్మట బాబా ఒక నీతి కధను ఈ విధముగా చెప్పెను.

తొమ్మిది ఉండల గుఱ్ఱపులద్ది నీతి కధ (నవ విధ భక్తి)

ఒకనాడొక వర్తకుడక్కడకు వచ్చెను. అతని ముందు ఆడ గుఱ్ఱము లద్దె వేసెను. అది తొమ్మిది యుండలుగా పడెను. జిజ్ఞాసువైన యా వర్తకుడు పంచెకొంగు సాచి తొమ్మిది యుండల నందులో పెట్టుకొనెను. ఇట్లు అతడు మనస్సును కేంద్రీ కరించగలిగెను.

ఈ మాటల యర్థమును పాటంకర్ గ్రహించలేకుండెను. అందుచే నతడు గణేశ దామోదర్ వురఫ్ దాదా కేల్కరు నిట్లు అడిగెను. " దీని వలన బాబా యుద్దేశిమేమి?".

అతడిట్లు జవాబు యిచ్చెను. " నాకు గూడా బాబా చెప్పినదంతయు తెలియదు గాని వారి ప్రేరణ ప్రకారము, నాకు తోచినది నేను చెప్పెదను. ఆడ గుఱ్ఱమనగా ఇచట భగవంతుని అనుగ్రహము. తొమ్మిదియుండలనగా నవ విధ భక్తి.

అవియేవన 1. శ్రవణము (వినుట), 2. కీర్తనము (ప్రార్థించుట), 3. స్మరణము (జ్ఞప్తియందుంచుకొనుట), 4. పాదసే ఎవనము (సాష్టాంగ నమస్కారమొనర్చుట), 5. అర్చనము (పూజ), 6. నమస్కారము (వంగి నమస్కరించుట), 7. దాస్యము (సేవ), 8. సఖ్యత్వము(స్నేహము), 9. ఆత్మ నివేదనము (ఆత్మ ను సమర్పించుట)

ఇవి నవ విధ భక్తులు. వీనిలో నేదయిన ఒక మార్గమునందు నమ్మకముంచి నడచికొనిన యెడల భగవంతుడు సంతుష్టి చెందును. భక్తుని గృహ మందు ప్రత్యక్షమగును. భక్తి లేని సాధనములన్నియు అనగా జపము, తపము, యోగము, మత గ్రంధముల పారాయణ, వానిలోని సంగతుల నితరులకు బోధించుట యనునవి నిష్ప్రయోజనము.

భక్తియే లేనిచో వేదములలోని జ్ఞానము, జ్ఞానియను గొప్ప ప్రఖ్యాతి, నామ మాత్రమునకేచేయు భజన వ్యర్థము. కావలసినది ప్రేమాస్పదమయిన భక్తి మాత్రమే. నీవు కూడా ఆ వర్తకుడవనుకొనుము. లేదా సత్యమును దెలిసికొ నుటకు ప్రయత్నించుచున్న వ్యక్తి అనుకొనుము. వానివలె నవవిధ భక్తులను ప్రోగుచేయుము. ఆతురతతో నుండుము. వాని వలె నవవిధ భక్తులను ఆచరణలో పెట్టుట కు సిద్దముగా నుండుము. అప్పుడే మీకు మనః స్థైర్యము, శాంతి కలుగును.

ఆ మరుసటి దినము పాటంకర్ బాబాకు నమస్కరించుటకు పోగా "గుఱ్ఱపు లద్ది తొమ్మిది ఉండలను ప్రోగు చేసితివా లేదా?" యని ప్రశ్నించెను. అతడు తాను నిస్సహాయుడననియు ప్రప్రథమమున తనను బాబా యాశీర్వదించవలెననియు ప్రార్థించెను. ఓదార్చుచు శాంతి క్షేమములు కలుగునని యాశీర్వదించెను. ఇది విని పాటంకర్ అపరిమితానందభరితుడయ్యెను.

పండరీపురము ప్లీడరు

ఒక చిన్న కథతో నీ అధ్యాయమును ముగించెదము. ఆ కథ బాబా సర్వజ్ఞుడని తెలుపును. ప్రజలను సరియైన మార్గమున బెట్టుటకు, వారి తప్పులను సవరించుటకు, బాబా సర్వజ్ఞత్వము నుపయోగించుచుండెను.

ఒక నాడు పండరీపురము నుండి యొక ప్లీడరు వచ్చెను. అతడు మసీదుకు పోయెను. సాయిబాబాను దర్శించెను. వారి పాదములకు నమస్కారించెను. అడుగకుండనే దక్షిణ యిచ్చెను.

జరుగుచున్న సంభాషణలు వినుట కొక మూల గూర్చుండెను. బాబా యతనివైపు ముఖము త్రిప్పి ఇట్లనెను "ప్రజలెంత టక్కరులు? వారు పాదములపయి బడెదరు. దక్షిణ నిచ్చెదరు. చాటున నిందించెదరు "

ఇది చిత్రము గాదా? ఈ టోపి (మాట) ప్లీడరుకు సరిపోయెను. అతడు ధరించెను. ఎవరికి గూడా ఈ విషయము బో ధపడకుండెను. ప్లీడరు దీనిని గ్రహించెను. గాని యెవ్వరికి చెప్పలేదు.

వాడలోనికి వచ్చిన పిమ్మట, ప్లీడరు కాకాసాహెబు దీక్షితునకిట్లనియెను "బాబా చెప్పినదంతయు యదార్థమే. ఆ బాణము నాపై ప్రయోగించిరి. అది నా గూర్చియే. నేనెవరినీ నిందించకూడదు,.

ప్లీడర్లు విశ్రాంతి గదిలో సబ్‌జడ్జిని వ్యాఖ్యానము చేసిరి. సాయిబాబాను నిందించిరి.

నేను కూడా అందుకొంత భాగము వహించితిని. నేను చేసినది సమంజసము గాదని ఇప్పుడు సాయిబాబా నిరూపించెను. ఇది నాకు దూషణము కాదు. నాకిది యాశీర్వచనమే. ఇది నాకు ఒక ఉపదేశము. నేనిక మీదట ఎవరిని దూషించరాదు. ఎవరిని నిందించరాదు. ఇతరుల విషయములో జోక్యము కలుగచేసికొనరాదు"

శిరిడీ పండరీపురమునకు మూడు వందల మైళ్ళ దూరముననున్నది. బాబా సర్వజ్ఞుడగుటచే పండరీపురములోని ప్లీడర్ల విశ్రాంతి గదిలోనేమి జరిగెనో తెలిసికొనిరి. ఈ నడుమనున్న స్థలము, నదులు, అడవులు, పర్వతములు, వారి సర్వజ్ఞత్వమున కడ్డుపడలేదు.

వారు సర్వమును జూడగలిగిరి. అందరి హృదయముల్లో గలదానిని చదువగలిగిరి. వారికి తెలియని రహస్యమేదియు లేదు. దగ్గరనున్నవి, దూరముగ నున్నవి ప్రతి వస్తువు కూడ పగటి కాంతి వలె వారికి తేటతెల్లము.

ఎవడయిన దూరము గాగాని, దగ్గరగా గాని యుండనిమ్ము. బాబా సర్వాంతర్యామి యగుటచే వారి దృష్టి నుంచి తప్పించుకొనలేడు. ఒకరిని గూర్చి చెడ్డ చెప్పరాదు. మరియు ననవసరముగ వ్యాఖ్యానము చేయరాదు. బాబా

అతని దుర్గుణమును పోగొట్టి సన్మార్గమందు పెట్టెను.

ఇది యొక ప్లీడరును గూర్చి నడైనప్పటికి అందరికీ వర్తించును. కాబట్టి యీ కథ బోధించు నీతిని జ్ఞప్తి యందుంచుకొని మేలు పొందెదము గాక.

సాయిబాబా మహిమ అగాధము, అట్లనే వారి లీలలను కూడా అట్టివే. వారి జీవితము కూడా అట్టిదే. వారు పరబ్రహ్మము యొక్క అవతారమే.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ఇరువదియొకటవ అధ్యాయముసంపూర్ణము.

శ్రీ సాయిబాబా జీవిత చరిత్రము
ఇరువది రెండవ అధ్యాయము

పాము విషము నుంచి తప్పించుట

బాబాను ధ్యానించుటెట్లు? భగవంతుని నైజముగాని, స్వరూపముగాని అగాధములు. వేదములుగాని వెయ్యి నాలుకలు గల ఆదిశేషుడుగాని వానిని పూర్తిగా వర్ణింపలేరు. భక్తులు భగవంతుని రూపమును చూచి కనుగొని తీరవలెను.

ఎందుకనగా తమ యానందమునకు భగవంతుని పాదములే ముఖ్యమార్గమని వారికి తెలియును. జీవిత పరమార్ధమును పొందుటకు గురుని పాదములనే ధ్యానించవలెను గాని, యింకొక మార్గమును ఉపదేశ రూపముగా చెప్పుచున్నాడు. అది ధ్యానమునకు భక్తికి కూడా అనుకూలించును.

నెలలో కృష్ణ పక్షమున రానురాను వెన్నెల క్రమముగా క్షీణించును. తుదకు అమావాస్య నాడు చంద్రుడు కానరాడు. వెన్నెల కూడ రాదు. శుక్ల పక్షము ప్రారభించగనే ప్రజలు చంద్రుని చూచుటకు ఆతురపడెదరు.

మొదటి దినము చంద్రుడు కానరాడు. రెండవనాడది సరిగా కనిపించదు. అప్పుడు రెండు చెట్టుకొమ్మల మధ్య గుండా చూడుమనెదరు. ఆతురతతో నేకధ్యానముతో ఆ సందు ద్వారా చూచునపుడు దూరముగానున్న చంద్రుని యాకారమొక గీతవలె గన్పించును. వారప్పుడు సంతసించెదరు.

ఈ సూత్రము ననుసరించి బాబా తేజమును జూచెదము గాక. బాబా కూర్చున్న విధానమును జూడుడు. అది యెంత సుందరముగా నున్నది! వారు కాళ్ళను ఒకదానిపైని యింకొకటి వేసియున్నారు. ఎడమ చేతి వేళ్ళు కుడి పాదముపై వేసి యున్నారు. కుడికాలి బొటన వ్రేలుపై చూపుడు వ్రేలున్న మధ్య వ్రేలున్ను యున్నవి.

ఈ కూర్చున్న విధమును బట్టి చూడగా బాబా మనకీ దిగువ విషయము చెప్ప నిశ్చయించుకొన్నట్లున్నది. “ నా ప్రకాశమును చూడవలెనంటే, అహంకారమును విడిచి మిక్కిలి యణకువతో చూపుడు వ్రేలుకు మధ్యనున్న బొటన వ్రేలు పై దృష్టిని సారించినచో నా ప్రకాశమును జూడగలరు. ఇది భక్తికి సులభమైన మార్గము.”

ఒక క్షణము బాబా జీవితమును గమనించెదము. బాబా నివాసము వలన శిరిడీ యొక యాత్రాస్థలమాయెను. అన్ని మూలల నుండి ప్రజలచట గుమిగూడు చుండిరి. బీదవారు, గొప్పవారు కూడా అనేక విధముల మేలు పొందుచుండెడివారు. బాబా యనంతప్రేమను, ఆశ్చర్యకరమైన సహజమైన వారి జ్ఞానమును, వారి సర్వాంతర్యావి ఌత్వమును వర్ణించగలవారెవ్వరు?

వీనిలో నేదైన నొకదానిని గాని, యన్నియు గాని యనుభవించిన వారు ధన్యులు. ఒక్కొక్కపుడు దీర్ఘమౌనము పాటించువాడు. అది వారి యొక్క బ్రహ్మబోధము. ఇంకొకప్పుడు చైతన్యఘనులుగా నుండువారు. ఆనందమున కవతార ముగా భక్తులచే పరవేష్టితులై యుండెడివాడరు. ఒక్కొకప్పుడు వారు నీతి బోధించు కధలను చెప్పెడివారు.

ఇంకొప్పుడు హాస్యము, తమాషా చేయుటలో మునిగెడివారు. ఒకప్పుడు సూటిగా మాట్లాడువారు.

ఒకొక్కప్పుడు కోపోద్దీపితుడాయని తోచువాడరు. ఒక్కొక్కప్పుడు తమ బోధలు క్లుప్తముగా చెప్పుచుండెడివారు. ఒక్కొక్కప్పుడు దీర్ఘ వివాదములోనికి దించెడివారు. అనేక సార్లు ఉన్నదున్నట్లు మాట్లాడెడివారు. ఈ ప్రకారముగ వారనేక సలహాలు అవసరము ప్రకారమనేక మంచికి ఇచ్చుచుండెడివారు.

వారి జీవిత మగోచరమైనది. మన మేధాశక్తికి భాషకు అందుబాటులో నుండెడిది కాదు. వారి ముఖమును జూచుట యందు ఆసక్తి గాని వారితో సంభాషించుట యందు గాని, వారి లీలలు వినుట యందు గాని తనివితీరెడిది కాదు. అయినప్పటికి సంతోషముతో నుప్పొంగుచుండెవారము.

వర్షబిందువులను లెక్కింపలేము. నొక్కదానిని గూర్చి చెప్పెదము. భక్తుల యాపదలను కనుగొని భక్తులను వాని నుండి సకాలమున బాబా యెట్లు తప్పించుచుండెనో యిచట చెప్పుదుము.

బాలసాహెబు మిరీకర్

సర్దారు కాకా సాహెబు మిరీకర్ కోపర్ గాంకు మామలత్ దారుగా నుండెను. చితలీ గ్రామ పర్యటన పోవుచుండెను. మార్గమధ్యమున బాబా ను జూచుటకు శిరిడీ వచ్చెను. మసీదుకు బోయి, బాబా కు నమస్కరించెను. అతని యోగ క్షేమముల గూర్చి మాట్లాడునప్పుడు బాబా జాగ్రత్తగా నుండవలెన్ని హెచ్చరిక చేయుచు నిట్లడిగెను. " నీకు మన ద్వారకామాయి తెలియునా?".

బాలా సాహెబుకు బోధపడక పోవుటచే అతడూరకుండెను. " నీవిప్పుడు కూర్చొనెదరో యామె వారిని కష్టముల నుండి యాతురతల నుండి తప్పించును. ఈ మసీదు తల్లి చాలా దయార్ధ్ర హృదయురాలు. ఆమె నిరాడంబర భక్తులకు తల్లి. వారిని కష్టముల నుండి తప్పించును. ఒక్కసారి మనుజులు ఆమె తొడపై కూర్చొనినచో, వారి కష్టములన్నియు పోవును. ఎవరామె నీడ నాశ్రయించెదరో వారికి ఆనందము కలుగును" అనెను.

పిమ్మట బాలాసాహెబు ఊదీ ప్రసాదమిచ్చి వాని శిరస్సుపై చేయివెసెను. బాలాసాహెబు పోవుచుండగా యిట్లనెను. "నీకు పొడుగాటి బాబా తెలియునా? అనగా సర్పము" ఎడమ చేతిని మూసి దానిని కుడి చేతి వద్దకు తెచ్చి పాము పడగవలె నుంచి, "అది మిక్కిలి భయంకరమైనది. కాని ద్వారకామాయి బిడ్డలనేమి చేయగలదు? ద్వారకామాయి కాపాడుచుండగా, ఆ సర్పమేమి చేయగలదు?" అనెను.

అక్కడున్నవారందరు దీని భావమును దెలిసికొనుటకు, దానిని మీరికరుకు గల సంబంధమును దెలిసికొనుటకు కుతూహలపడుచుండిరి. కాని బాబా నీ విషయమై యడుగుటకు ధైర్యము లేకుండెను. బాలాసాహెబు బాబా కు నమస్కరించి మసీదును విడిచి శ్యామాతో వెళ్ళెను.

బాబా శ్యామాను యాజ్ఞానుసారము శామ కూడా తన వెంట వచ్చెదనని బాలాసాహెబు చెప్పెను. అసౌకర్యముగ నుండునని, కారావద్దని బాలాసాహెబు శ్యామాతో చెప్పెను.

శ్యామా బాబాకీ సంగతి దెలిపెను. బాబా యిట్లనెను. "సరే వెళ్ళవద్దు. వాని మంచి మనము గోరితిమి. ఏది నుదుట వ్రాసియున్నదో యది కాక తప్పదు"

ఈ లోపల బాలాసాహెబు తిరిగి యాలోచించి శ్యామాను వెంట రమ్మనెను. శ్యామా బాబా వద్ద కేగి సెలవు పుచ్చుకొని బాలాసాహెబు టాంగాలో బయలుదేరెను.

వారు రాత్రి 9 గంటలకు చితలీ చేరిరి. ఆంజనేయాలయములో బసచేసిరి. కచేరిలో పనిచేయువారెవరు రాలేదు. కావున నెమ్మదిగా నొకమూల కూర్చొని మాట్లాడు చుండిరి.

చాపపైన కూర్చొని బాలాసాహెబు వార్తా పత్రిక చదువుచుండె. అతడు ధరించిన అంగవస్త్రము పై నొక సర్పముండెను. దానినెవ్వరు చూడలేదు. అది బుసకొట్టుచు కదలుచుండెను. ఆ ధ్వని నౌకరు వినెను. అతడొక లాంతరుదెచ్చి సర్పమును జూచి పాముపామని యరచెను.

బాలాసాహెబు భయపడెను. వణకుట ప్రారంభించెను. శ్యామా కూడా ఆశ్చర్యపడెను. అందరు మెల్లగా కట్టెలను దీసిరి. బాలాసాహెబు నడుము నుండి పాము దిగుట ప్రారంభించెను. దానిని కొట్టి చంపివేసిరి. ఈ ప్రకారముగా బాబా ముందుగా హెచ్చరించి బాలాసాహెబు హాని నుండి తప్పించిరి. బాబా యందు బాలాసాహెబు గల ప్రేమ ధృడమయ్యెను.

బాపుసాహెబు బుట్టీ

నానాసాహెబ్ డేంగలేయను గొప్ప జ్యోతిష్కుడు. బాపుసాహెబు బుట్టీ శిరిడీ లో నుండునప్పుడు ఒకడిట్లనే. "ఈ దినము అశుభము. నీ ప్రాణమునకు హాని కలదు".

ఇది బాపుసాహెబును చలింపజేసెను. ఆయన యధాప్రకారము మసీదు కు రాగా బాబా బాపుసాహెబులతో నిట్లనియే - ఈ నానా యేమనుచున్నాడో? నీకు మరణమున్నదని చెప్పుచున్నాడు. సరే, నీవు భయపడనక్కరలేదు. వానికి ధైర్యము తో నిట్లు చెప్పుము. 'మృత్యువు ఎట్లు చంపునో చూచెదము గాక'.

ఆ నాటి సాయంకాలము బాపుసాహెబు బుట్టీ మరుగుదొడ్డికి పోయెను. అక్కడొక పామును జూచెను.

అతని నౌకరు దానిని చూచెను. ఒక రాయినెత్తి కొట్టబోయెను. బాపుసాహెబు పెద్ద కర్రను దీసికొని రమ్మనెను. నౌకరు కర్రను తీసికొని వచ్చునంతలో, పాము కదిలిపోయి యదృశ్యమయ్యెను. ధైర్యముతో నుండుమని యాడిన బాబా పలుకులను బాపుసాహెబు జ్ఞప్తికి తెచ్చుకొని సంతోషించెను.

అమీరు శక్కర్

కోపర్‌గాం తాలూకాలో కొరలె గ్రామ నివాసి అమీరు శక్కర్. అతడు కసాయి జాతికి చెందినవాడు. బాంద్రాలో కమీషను వ్యాపారి, పలుకుబడి కలవాడు. అతడు కీళ్ళ వాతము జబ్బుతో బాధపడుచుండుటచే భగవంతుని జ్ఞప్తి

దెచ్చుకొని వ్యాపారమును విడిచిపెట్టి శిరిడీ చేరి బాధ నుండి తప్పింపుమని బాబా ను వేడెను.

చావడిలో కూర్చొనుమని బాబా యాజ్ఞాపించెను. అటువంటి రోగికి ఈ స్థలము సరియైనది కాదు. అది యెల్లప్పుడు చెమ్మగా నుండును. గ్రామములో నింకేదైన స్థలము బాగుండెడిది. బాబా పలుకులే తగిన యౌషధము, నిర్ణయ సూత్రము.

మసీదుకు వచ్చుటకు బాబా యనుజ్ఞ ఇవ్వలేదు. చావడిలో కూర్చొనమని యాజ్ఞాపించెను. అది వానికి మిక్కిలి లాభకారి యయ్యెను. ఎందుకనగా బాబా ఉదయము సాయంకాలము చావడివైపు పోవుచుండెను. అదియునుగాక మసీదు విడిచి దినము ఉత్సవముతో బోయి బాబా యచట నిద్రించుచుడెను.

అందుచే అమీరు బాబా యొక్క సాంగత్యమును సులభముగా పొందుచుండెను. పూర్తిగా 9 మాసములు అమీరు శక్కర్ అక్కడనుండెను. తరువాత ఆ స్థలముపై విసుగు కలిగెను. ఒకనాటి రాత్రి ఎవ్వరికి చెప్పకుండ కోపర్గాం పారిపోయెను.
అచ్చటొక ధర్మశాలలో దిగెను. అచ్చటో ఫకీరు వచ్చుటకు సిద్ధముగా నుండెను. నీళ్ళు కావలెననగా, అమీరు పోయి తెచ్చి యిచ్చెను. అతడు పోలీసులవారికి తెలియపరచినచో, మొట్టమొదట సమాచారమును దెచ్చి వాడగుటచే వీనికా విషయమేమైన తెలిసియుండునని పట్టుకొనెదరు.

ఆ చావునకు కూడా అతడు కారణభూతుడయి యుండవచ్చునని యను అతడు గ్రహించెను. పశ్చాత్తాపపడెను. శిరిడీ పోవ నిశ్చయించుకొని యా రాత్రియే యచటి నుండి శిరిడీ కి పోయెను.

మార్గమధ్యమున బాబా నామమును జపము చేయుచుండెను. సూర్యోదయమునకు ముందు శిరిడీ చేరి యాతురత నుండి తప్పించుకొనెను. బాబా యాజ్ఞానుసారము చావడిలోనే యుండి రోగముక్తుడయ్యెను.

ఒకనాడు మధ్యరాత్రి బాబా 'ఓ అబ్దుల్! నా పరుపు వైపు ఏదో దుష్ట ప్రాణి వచ్చుచున్నది" యని యరచెను. లాంతరు దీసుకుని అబ్దుల్ వచ్చి బాబా పరుపు జూచెను. గాని ఏమియు గాన్పించలేదు. జాగ్రత్తగా చూడుమని బాబా యనుమానించి యుండునని అనుకొనెను. బాబా సాంగత్యము వలన, బాబా యాడు మాటల చేయు క్రియల భావమును అమీరు గ్రహించుచుండెను. బాబా అబ్దుల్‌ను లాంతరు తీసికొని రమ్మనెను.అమీరు తన దిండుకు సమీపమున నేదో కదలుచుండుట గమనించెను. అంతలో నచ్చటొక పాము కనబడెను. అది తల క్రిందికి, పైకి ఆడించుచుండెను. వెంటనే దానిని చంపిరి. ఇట్లు బాబా సకాలమున హెచ్చరిక చేసి అమీరును కాపాడెను.

హేమాండ్ పంత్ (తేలు - పాము)

1. తేలు : బాబా చెప్పుటచే కాకాసాహెబు దీక్షితు శ్రీ ఏకనాథ మహా రాజు గారి రెండు గ్రంథములు భాగవతము, భావార్థ రామాయణమును నిత్యము పారాయణ చేయుచుండెను. ఒకనాడు పురాణ కాలక్షేపము జరుగుచుండగా హేమాండ్ పంత్ గూడా శ్రోతయయ్యెను. రామాయణములో ఆంజనేయుడు తన తల్లి యాజ్ఞానుసారము శ్రీ రాముని మహిమను పరీక్షించు భాగము చదువుతున్నప్పుడు విని వారందరు మైమరిచి యుండిరి. అందులో హే

హేమాండ్ పంత్ ఒకడు.

ఒక పెద్ద తేలు హేమాండ్ పంత్ భుజముపై బడి వాని యుత్తరీయముపై కూర్చుండెను. మొదట దాని నెవ్వరు గనిపెట్టకుండిరి. ఎవరు పురాణముల వినెదరో వారిని భగవంతుడు రక్షించును గావున హేమాండ్ పంత్ తన కుడి భుజముపై నున్న తేలును జూచెను. అది చచ్చినదాని వలె నిశ్శబ్దముగా కదలకుండెన. అది కూడా పురాణము వి నుచున్నట్లు గమనించెను. భగవంతుని కటాక్షము చే నితరులకు భంగము కలుగజేయకుండ యుత్తరీయము రెండు చివరలను పట్టుకొని, దానిలో తేలుండునట్లు జేసి బయటకు వచ్చి తోటలో పారవైచెను.

2. పాము : ఇంకొకప్పుడు సాయంకాలము కాకసాహెబు మేడమీద కొందరు కూర్చొని యుండిరి. ఒక సర్పము కిటికీ లో నున్న చిన్న రంధ్రము ద్వారా దూరి చుట్టుకొని కూర్చొనెను. దీపమును దెచ్చిరి. మొదట యది వెలుతురుకు తడబడెను.
అయినప్పటికి అది నెమ్మదిగా కూర్చొనెను. దీని తల మాత్రము క్రిందకు మీదకు నాడించుచుండెను. అనేక మంది బడితె, కర్రలు తీసికొని వేగముగా పోయిరి. అది యెటు కాని స్థలములో నుండుటచే దానిని చంపలేకుండిరి. మనుష్యుల శబ్దమును విని యా సర్పము వచ్చిన రంధ్రములోనికి గబగబా దూరెను. అందరు ఆపద నుండి తప్పించుకొనిరి.

బాబా యభిప్రాయము

ముక్తారామ్ యను నొక భక్తుడు పాము తప్పించుకొని పోవుటచే మంచియే జరిగినదనెను. హేమాండ్ పంత్ అందుల కొప్పు కొనలేదు. అది సరియైన యాలోచన కాదనెను. పాములను చంపుటయే మంచిదనెను. ఇద్దరికి గొప్ప వాక్కలహము జరిగెను.

ముక్తారామ్ సర్పములు మొదలగు క్రూరజంతువులన చంపనవసరం లేదనెను. హేమాండ్ పంత్ వానిని తప్పక చంపవలెననెను. రాత్రి సమీపించెను. కలహము సమాప్తి కాకుండెను. ఆ మరుసటి దినమా ప్రశ్న ను బాబా నడిగిరి. బాబా యిట్లు జవాబిచ్చెను.

భగవంతుడు సకల జీవులయందు నివసించుచున్నాడు. అవి సర్పములుగాని, తేలుగాని కానిండు. ఈ ప్రపంచమును నడిపించు సూత్రధారి భగవంతుడు. సకల జంతుకోటి పాములు, తేళ్ళ తో సహా భగవదాజ్ఞను శిరసావహించును. వారి యాజ్ఞయైనగాని యెవరు ఇతరులకు హాని చేయలేరు. ప్రపంచమంతయు వానిపైనాధారపడి యున్నది. ఎవ్వరును స్వతంత్రులు కారు కాబట్టి మనము కనికరించి అన్ని జీవులను ప్రేమిచవలేను. అనవసరమైన కలహములందు, చంపుటయందు పాల్గొనక ఓపికతో నుండవలెను. దేవుడందరిని రక్షించువాడు.

ఓం నమో శ్రీ సాయి నాధాయ

శాంతి: శాంతి: శాంతి:

ఇరువది రెండవ అధ్యాయము సంపూర్ణము.